

ΜΗΧΑΛΝΕΖΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : 'Εν 'Αθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20 — 'Εν τῷ ἐξωτ. φρ. 30

ΑΓΓΕΛΙΑΙ : ἀπὸς ἢ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 18, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.

— ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. —

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

1700

ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ

Συνεπληρώθη λοιπὸν πεντηκονταετηρίς ἀφ' οὗτου ἦλθεν ἓνας ξένος ὀνομασθεὶς βασιλεὺς νὰ κυβερνήσῃ τὰ μωρὰ τῆς Ἑλλάδος καὶ τὸν ξένον τοῦτον διαχθέντα διεδέχθη ἓνας ἄλλος ξένος νὰ κυβερνήσῃ καὶ αὐτὸς τὰ αὐτὰ μωρὰ τῆς Ἑλλάδος.

1833—1883!

Πεντήκοντα σωστά ἔτη ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸ ἄλλο σημεῖον.

Τί ἐσώδευσε κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ ἡ Ἑλλάς — τὸ κράτος, ὅχι τὸ ἔθνος διότι συμφωνῶ μετὰ τῆς διακρίσεως, ἦν πρώτη ἢ ἐφημερίς αὐτῆ ἔκαμεν ὅτι ὑπάρχει ἐδῶ πόλεμος ἀκατάπαυστος μεταξὺ κράτους καὶ ἔθνους.

Δὲν εἴμεθα ἐξ ἐπαγγέλματος οἰκονομολόγοι, διὰ νὰ καταστρώσωμεν ἐδῶ ἀριθμοὺς μὲ τὴν ἀκρίβειαν τῶν ἑκατοντάδων καὶ τῶν μονάδων. Δαμβάνομεν ἓνα μέσον ὄρον ὅτι τὸ Κράτος αὐτὸ ἀπὸ τοῦ 1833 κατ' ἔτος ἀπέσπασεν ὑπὸ μορφήν φόρων ἢ προσόδων ἀπὸ τὰ θυλάκια τῶν Ἑλλήνων 25 ἑκατομμύρια.

25 ἐπὶ 50 τί μᾶς κάμνουν;

1250 ἑκατομμύρια. Ἄς τὰ εἴπωμεν 1300.

Εἰς τὰ χίλια τριακόσια αὐτὰ ἑκατομμύρια ἄς προσθέσωμεν καὶ τὰ 500 ἑκατομμύρια τοῦ Δημοσίου χρέους τῆς Ἑλλάδος.

Καὶ ἔχομεν,

Χίλια πεντακόσια ἑκατομμύρια, εἰσπραχθέντα ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος παρὰ τῆς Ἑλλάδος, καὶ εἰς διάστημα τῶν πενήκοντα αὐτῶν ἐτῶν, ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τοῦ βασιλέως Ὀθωνος μέχρι τῆς τελευταίας τοῦ βασιλέως Γεωργίου, ἧτις εἶνε αὐτῆ καθ' ἣν χαράττομεν τοὺς ἀριθμοὺς αὐτοὺς.

Ἀδηλαδὴ περίπου **δύο δισεκατομμύρια** ἀποσπασθέν-

τα ἀπὸ τῆς μικρᾶς, τῆς πτωχῆς, καὶ κατὰ τὸ ἤμισυ ἀκαλλιεργήτου Ἑλλάδος!

Ἀπέναντι αὐτῶν τῶν δύο δισεκατομμυρίων — τοῦ φεβρουαρίου ἀριθμοῦ — δυνάμεθα νὰ ἐρωτήσωμεν τί ἔλαβεν ἡ Ἑλλάς, καὶ ὅταν λέγοντες Ἑλλάς, δὲν ἐννοῦμεν τὸ ἔθνος, τὸ ὅποιον δὲν παραπονεῖται ὅτι δὲν ἔλαβε τίποτε, ἀλλὰ τί ἔλαβεν ἡ Ἑλλάς, τὸ Κράτος.

Ὅ,τι ἔλαβε τὸ ἔθνος, εἶνε ἡ ληστεία ἧτις τὸ ἠτίμαξε καὶ τὸ ἐξήντλει μέχρι πρό δεκαετίας ἀκόμη, ἢ ἀποκτήνωσις ἧτις τὸ ταλαιπωρεῖ μέχρι σήμερον, οἱ ἄνδρες οὗς ἀπώλεσεν ἐν τῷ στρατῷ, ἀφαιρεθέντες ἐκ τῆς γεωργίας καὶ τῆς ἐργασίας, ἢ παντελῆς ἔλλειψις συγκοινωνίας, ἢ καθυστέρησις, τοῦ ἐπομένως εἰς τὴν γεωργίαν καὶ τὸ ἐμπόριον, ὁ ἡμιᾶγριος χαρακτήρ τοῦ λαοῦ, ἢ διὰ τοῦ Συντάγματος προεληθῶσα διαφθορὰ τῶν χαρακτήρων, ἢ ἔλλειψις πάσης δικαιοσύνης, τὰ ἐκ τούτου δεινὰ, ἢ ἔλλειψις πάσης ἀληθοῦς παιδείας, αἱ ἐκ ταύτης συνέπειαι, ἢ ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ Κράτους διασπάθισις τῶν ἐθνικῶν γαιῶν, καὶ ὅλη ἡ στασιμότης εἰς ἣν ἐξ ἀνάγκης ὑπέκυψεν ἕνεκα τοῦ πεντηκονταετοῦς πολέμου, ὃν τὸ Κράτος ἔκαμεν καὶ κάμνει τοῦ ἔθνους.

Ἀλλὰ τὸ Κράτος τί ἐκέρδησεν δαπανῆσαν δέκα δισεκατομμύρια ἐπὶ πενήκοντα ἔτη;

Ποῦ εἶνε τὰ δημόσια ἔργα του;

Ἄλλο δημόσιον ἔργον πλὴν τῆς γεφύρας τῆς Χαλκίδος δὲν γνωρίζομεν.

Ποῦ εἶνε ὁ στόλος του;

Ἄλλον στόλον, πλὴν τοῦ θωρηκτοῦ *Γεώργιος*, δὲν γνωρίζομεν.

Ποῦ εἶνε ὁ στρατός του;

Πλὴν τῶν περικοπῶν καὶ τῶν βεβαμμένων μυστάκων γεροστρατηγῶν τινῶν καὶ συναγματαρχῶν, καὶ χιλιάδων ἄλλων πληρωνομένων ὑπὸ τὸν τίτλον ἀξιωματικοῦ τακτικόν *λουφὲν* παρὰ τοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου, ὑπαρξίς ἑλληνικοῦ στρατοῦ δι' ἡμᾶς δὲν ὑφίσταται.

Ποῦ εἶνε τὰ ἐπιστημονικά του Σωματεῖα, αἱ Ἀκαδημαίαι, τὰ Πανεπιστημεῖα, αἱ Ἐμπορικαὶ καὶ πολυτεχνικαὶ Σχολαί, τὰ Μουσεῖα καὶ αἱ Συλλογαί;

Ὅ,τι ἔχομεν ἐκ τούτων εἶνε ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας καὶ συνδρομῆς προϊόν.

Ποῦ εἶνε αἱ φυλακαὶ του;

Ένα δζαμί, ένα βουδρούμι, και δύο τρεις ιδιωτικοί οικία.

Πού είναι τὰ φρούριά μας; Οί από πίτουρα σάκκοι επί τῆς Καστέλλας, διὰ τὸν φόβον τοῦ Χόμπερτ.

Και οί στρατώνες, τὰ σχολεῖα, οί δρόμοι, οί σιδηροδρομοί, τὰ Δικαστήρια, οί δημόσιοι Κῆποι, τὰ Δάση, αἱ διώρυγες, οί πλωτοὶ ποταμοί, αἱ ἀποξηράνσεις ἐλῶν, τὰ συστήματα τῶν ὑπονόμων;

Ἐάν ζητήσωμεν νὰ συγκεφαλαιώσωμεν τὴν ὑπάρχουσαν περιουσίαν τοῦ Κράτους, εἰς πόσα ἑκατομμύρια εὐσυνειδήτως θὰ δυνηθώμεν νὰ τὴν ἀναγάγωμεν;

Τὸ πολὺ, τὸ πολὺ εἰς ἑκατὸν ἢ και διακόσια ἑκατομμύρια.

Τί ἐγένοντο τὰ λοιπὰ χίλια πεντακόσια; Ἡ ὑπαλληλία και ὁ στρατός — ὁ ἰδιαικὸς στρατός ἐπὶ Γεωργίου—διότι ἐπὶ ᾠθωνος ὑπῆρχεν ὀλίγος, ἀλλὰ πραγματικὸς τοιοῦτος—ἐροκάνισαν τὰ ἡμίση ἐξ αὐτῶν—τὰ δὲ ἄλλα ἡμίση βεβαίως ἐξερρωματώθησαν, ὃ ἐστὶ μεθερμηνεύμενον ἐκλάπησαν.

Συμπέρασμα. Ἡ ἀνεξαρτησία τῆς Ἑλλάδος δὲν συνεπληρώθη ἀκόμη. Εὐρίσκεται εἰσέτι ὑπὸ δουλείαν. Ἡ ἄλλοτε αἱ Ἰνδίαι διωκοῦντο και ἐξερρωματώθησαν ὑπὸ καθαρῶς Ἐμπορικῆς Ἐταιρίας, ἔμπορικῆ Ἐταιρία ἐπίσης, καθαρῶς ἐκμεταλλευτικῆ, ἐκυβέρνησεν ἐπὶ πεντήκοντα ἔτη τὴν Ἑλλάδα. Ἐταιρία πολισιχιδῆς, πολύκλαδος, ἀκανόνιστος, κυβερνωμένη κατὰ τὰ συνταγματικὰ ἔθιμα τῶν ληστρικῶν συμμοριῶν ἐν τοῖς ὄρεσι.

Χρειαζεται νῶν **Εἰκοσιένα**, ἑσωτερικὸν εἰκοσιένα, τὸ ὅποιον νὰ ἀναπατάσῃ τὴν σημαίαν τῆς ἐπαναστάσεως, τὴν σημαίαν τῆς ἀνεξαρτησίας ἀπὸ τῆς Ἐμπορικῆς; αὐτῆς Ἐταιρίας, ἣν διαδοχικῶς διευθύνει εἰς ἀρχηγός.

Ἀηλιτισμένοι.

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΕΜΒΛΩΜΑΤΑ

Πλείστα ἐφημερίδες, ἀναγράφουσαι νομίζομεν ἐκ τῆς «Ἔρας», ἐδημοσίευσαν ἐσχάτως ὅτι ἀπερσιόθη ἡ ἀνέγερσις Νομαρχιακῆς φυλακῆς ἐν Μεσολογγίῳ, ἡ δαπάνη τῆς ὁποίας κατὰ τὸ παραδεχθὲν σχέδιον προϋπελογίσθη εἰς Δραχ. διακοσίας τριάκοντα περίπου χιλιάδας, και ὅτι τὸ ἔργον ἐξετίθετο εἰς μειοδοτικὴν δημοπρασίαν προσεχῶς, ἵνα γίνῃ και συντόμως ἐναρξῆς τούτου.

Προσπαθήσαμεν νὰ μάθομεν τί ἐστὶ Νομαρχιακὴ φυλακὴ, πλὴν δὲν ἠδυνήθημεν νὰ εὐρωμεν τὸν ἐξηγητὸν τῆς μῆν, διότι τοιοῦτος χαρακτηρισμὸς δὲν ὑπῆρχε μέχρι τοῦδε εἰς τὰς παρ' ἡμῖν ἰσχυούσας περί φυλακῶν διακρίσεις. Ἀμέσως ἐπῆλθεν ἡμῖν ἡ σκέψις μήπως εἶναι νέος ὅρος ἐφαρμοζόμενος εἰς τὸ νῶον σύστημα, ὃ μετὰ τὴν πρόσκλησιν τοῦ ὀργανωτοῦ τῶν φυλακῶν φαίνεται γινόμενον παραδεκτὸν ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως. Πλὴν και ἡ ἐξήγησις αὐτῆ δὲν ἀνθίσταται εἰς περαιτέρω σκέψιν, διότι πρῶτον μὲν ὁ ἀξιότιμος Κ. Στέφεν δὲν ἐπεσκέφη ἀκόμη τὸ Μεσολόγγιον, και ἐπομένως δὲν εἶναι λογικὸν νὰ πιστεύσῃ τις ὅτι εὐσυνειδήτως ἄνθρωπος γνωμοδοτεῖ περί τόπου ὃν οὔτε εἶδε καν, ἐκτὸς ἂν ἐρωτήσῃ ἐκ τῶν περί τούτου περιγραφῶν

και πληροφοριῶν τῶν ἀρμοδιῶν ὡς ἐνδιαφερομένων, ὁπότε ἐξασθενεῖται ἡ πραγματικότης τῆς ἀνάγκης τῆς προσκλήσεώς του, ἀφ' οὗ ἠύνατο ἐπὶ τῶν ἐκθέσεων τῶν ἀρμοδιῶν και μακρόθεν νὰ γνωμοδοτήσῃ.

Δεύτερον και οὐσιωδέστερον εἶναι ὅτι ἡ ἐπικληθεῖσα αὐτὴ Νομαρχιακὴ φυλακὴ, δὲν ἐσχεδιάσθη κατὰ τὸ σύστημα τῆς ἀπομονώσεως, ὅπερ ὡς ἀπὸ ἀσφαλεστάτης πηγῆς πληροφοροῦμεθα φαίνεται ὅτι συνιστᾷ ὁ ἀξιότιμος Κ. Στέφεν, ἀλλὰ δὲν ἀνήκει εἰς οὐδὲν σύστημα ἢ ἀκριβέστερον εἰπεῖν κτισθῆσεται, ἂν τούτο πραγματοποιηθῇ (ὅπερ τὸσφ ἀπευχόμεθα, ὅσφ και δὲν πιστεύομεν) κατὰ τὸ μέχρι τοῦδε ἰσχύον παρ' ἡμῖν ἐλεεινὸν σύστημα, ὅπερ ἐκλήθη ἵνα τροποποιηθῇ ὁ ὀργανωτῆς τῶν φυλακῶν, δηλαδὴ τοῦ φύρδην μίγδην συναγελασμοῦ ἐν κλεισμένῳ χώρῳ παντὸς καταδίκου ἢ και ὑποδίκου.

Και ὅτι οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα, ἐπιβρῶνύει ἡμῖν δυστυχῶς ἡ πληροφορία ὅτι τὸ κτίριον ὑπολογίζεται διὰ 480 κρατούμενους· ἡ χωρητικότης αὐτῆ ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν δαπάνην ἀποδεικνύει ὅτι και αὐτὴ ἡ φυλακὴ ἐστει ἐν εἶδος Μενδρετῆ ἢ Γκαρμπολα. Ἄλλὰ πρὸς Θεοῦ, εἶναι ἐπιτετραμμένον νὰ δαπανῶνται 230 χιλιάδες δραχμῶν, ὅπως αὐξήσωμεν ἀπλῶς κατὰ ἐν τὰ δημόσια κτίρια, ἐνόσφ ἀκόμη εἶναι ὑπὸ συζήτησιν ποια μέτρα πρέπει νὰ ληθῶσι πρὸς βελτίωσιν τῶν φυλακῶν τοῦ Κράτους, ὃ δὲ πρὸς τούτο κληθεῖς ὀργανωτῆς ἐκ τῆς Ἐσπερίας δὲν ἐτελείωσεν τὴν περιουσίαν του, οὐδ' ὑπέβαλε τὸ πόρισμα τῶν σκέψῶν του, και τὴν γνώμην ἣν προτείνει περί τοῦ ποῖον σύστημα συμφέρει ἡμῖν ν' ἀποδεχθῶμεν;

Ἄλλὰ δὲν θὰ εἶναι γελοῖον, ἵνα μὴ ἄλλο εἴπωμεν, μετὰ παρέλευσιν ἐνός; ἡ δύο μῶν ὅτε ἡ Κυβέρνησις, ἐπὶ τῇ γνώμῃ τοῦ εἰδικοῦ τούτου ἀνδρός, ὑποβάλλῃ Νομοσχέδιον περί παραδοχῆς και ἐφαρμογῆς τοῦ δεινα ἢ δεινα συστήματος και ὡς πιθανὸν τοῦ τῆς ἀπομονώσεως, νὰ κτίζῃται ἐν Μεσολογγίῳ φυλακὴ κατὰ τὰ μέχρι τοῦδε δυστυχῶς ἐπικρατούοντα; και μετ' ὀλίγα ἔτη νὰ γίνῃ νέα δαπάνη πρὸς μεταβρῶθμῖσιν αὐτῆς;

Εἰς τί ν' ἀποδώσῃ τις τοιαύτην ἀδικαιολόγητον ἀπόφασιν; νὰ ὑποθέσῃ ὅτι δὲν εἶναι σπουδαία ὄλαι αὐταὶ αἱ μειοδοτικαὶ δημοπρασίαι γινόμεναι ἀπλῶς πρὸς τὸ θεᾶσθαι ἢ, ὅτι εἶναι και τούτο ἐν βουσφῆτι πρὸς ἐπαρχίαν προνομιούχον;

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ὁ καιρὸς εἶναι εἰς τὸ ζώδιον . . . τῆς ἀνοιξέως. Ἐάν εἶναι αὐτὴ περίοδος χειμῶνος, τότε ἡ φύσις φέρει μασκάρατῶν ἀνοιξέως. Ἐξήλθετε και αὐτὴ τὰ ἐσπετικὰ τῆς ἀγγλιδος Πράξερ εἰς τὸν χορὸν τοῦ Ἰ.Ι.Ιου Μελάθρον. Εἰς τὴν περίοδον τῶν χορῶν δὲν ἔστο δυνατόν ἡ μεγαλειτέρα κοκέττα τοῦ κόσμου—ἡ ἀθηναϊκὴ φύσις—νὰ κλυφθῇ ἀπὸ χιόνος ἢ ἀπὸ σύννεφα. Ντεκολτέ! και τί ντεκολτέ! Χωρὶς και τῆς λεπτοτέρας ἀκόμη γάζης ἐξ ἐκείνων ἃς ἐπιτρέπουσιν εἰς τὰ γυμνά των αἱ Κιρκάσιαι τῶν τουρκικῶν χαρμῶν ἢ αἱ οὐγγαροβουμίδες τῶν παρισινῶν γυναικωνιτῶν ἢ αἱ ἀμαδρυάδες τῶν θεατρικῶν μπαλέτων. Ἡ αὐγὴ μυρίζει ἀνοιξιν και μόλις ἡ νύξ μετὰ τὴν καθαρὰν χειμωνιάτικην ἀστρουργίαν τῆς ὑπενθυμίζει ὀλίγον φθινόπωρον. Τῶν πουλιῶν τὸ κελᾶδημα μετεβλήθη ἐπὶ τὸ ἐαρινώτερον, τὰ πουλιά των

ἐμπορικῶν ἀπέβλῶν τοὺς ἐπεנדύτας των και περιφέρουσι ἔλευθέρως τοὺς εἰρομάσθους κορδέδες των. Ἡ Ἐταιρία τῶν Ἰπποσιδ προδρόμων ἐξουθεν εἰς τοὺς ἡμιόνους τῆς τὰς κλοκαρινῶν ἀμάξας· εἰς τὸ Καφενεῖον τῶν Ὀλυμπίων ὄφθησαν οἱ πρῶτοι ποδόγυροι· οἱ Πατῆσιοι ἔγιναν πατεῖς με πατώσε· ὁ κ. Καλλιγᾶς ἀπέβαλε τὸ παρδεσοῦ του διὰ νὰ μονομαχίσῃ καλλίτερα με τὸν κ. Δηλιγιάννην· και ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Κακουργιοδικεῖου οἱ λευκανθέντες ἀπὸ τὸ γῆρας καὶ μῆδες πετοῦν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ κ. Προέδρου και τοῦ Εἰσαγγελέως ὡς τὰ πρῶτα ἄσθη τῶν ἀμυγδαλῶν. Μίαν νέαν μεταφορὰν και τελειόνομεν. Ὅταν αἱ ἐσπερίαι μας μεταβάλλωνται εἰς τριανταφυλλιαῖς ὑπὸ τῶν ἡλιακῶν δύσεων, ὅρας τινὰς ὅταν τὸ ἐρυθρὸν τοῦ ῥόδου μεταβάλλεται εἰς πῦρ και ἀπλοῦνται εἰς τὰ κράσπεδα τοῦ βρίζοντος τοιαῦται πύρρος ταινία, ἐφ' ἀντάσθημεν τὰ πυρονέρη αὐτὰ ὡς ἀστράπας ἀποτυπωθεῖσας· οἰνοῖ διὰ χρωμοφωτογραφίας εἰς τὰς οὐρανίας θόνας. Καλά;

Ἡ νὰ ἦτο ὁ ἄθμος πτωχὸς φοιτητῆς, τοῦ ὁποῖου ἡ λάμπα τρεμοσβύνει ἢ τὸ σπαρματσέτο ἐφθασε εἰς τὰ κατώτερα του στρώματα, καθ' ἃ τὸ φυτόλι ἀπορρωσισθὲν τοῦ περὶ αὐτὸ λίπους κλαίει τὴν τύχην του, οἱ φανοὶ τοῦ ἀερίοφωτος κατήντησαν φανοὶ τοῦ Κοιμητηρίου ἢ κανδῆλαι ποιητικαί. Οἱ ἄνθρωποι περπατοῦν εἰς τὸ σκότος. Πολλοὶ, συνειθισμένοι εἰς τὸ φῶς, δὲν καταλαμβάνουν τί τοὺς γίνετα. Παθαίνουσι ὅτι οἱ ἐν θεάτρῳ, τοῦ ὁποῖου τὰ φῶτα αἰφῶν ὀβνύουν. Αὐτοὶ συνήθως ἀρχίζουν και χειροκροτοῦν ἐν τῷ αὐτῇ περιπτώσει· ἀλλ' οἱ πελάται τῆς Ἐταιρίας τοῦ ἀερίοφωτος, ἀρχίζουν και ποδοκροτοῦν, ὄχι πρὸς ἔκφρασιν ἀποδοκιμασίας, ἀλλὰ διότι δὲν βλέπουσι νὰ περπατήσουν. Τί συμβαίνει; Ποῖος ληστεύει τὸ φειδωλεῦμενον φῶς; Ὁ ἄθμος ἢ ἡ Ἐταιρία; Ἡμεῖς γνωρίζομεν τὸν κ. Δήμαρχον τιμωτάτον, ἄρα ληστεύει τὸ Συμβούλιον και παρακαλοῦμεν τὸν κ. Εἰσαγγελέα νὰ τὸ παραπέμψῃ ἐπὶ νοσφίσει ἀλλοτρίου . . . φωτός.

Δυστυχῶς τὸ πανεπιστημιακὸν σκάνδαλον ἤρξατο ἐπιτεινόμενον. Τὸν κ. Ζωγιῶν, προχθές, ὡς δαμιανιστὴν οἱ φοιτηταὶ ἔμα εἰσελθόντες ἐποδοκρότησαν· ζητήσαντα δὲ ἐξηγήσει ἐκ νέου ἀποδοκιμασαν· κατὰ φυσικὴν συνέπειαν τὸν κ. Λουκᾶν Παππαϊωάννου ἀνευφήμησαν, οὗτος δὲ παρακάλεσε νὰ μὴ προβῶσιν εἰς τοιαύτας πανηγυρικὰς ἐκδηλώσεις, διότι δὲν συνηθίζει ν' ἀπαντᾷ εἰς βωμολοχίας, ὑπαντιτόμενος τὸν κ. Ζωγιῶν. Ὑπάρχει λοιπὸν πόλεμος καθηγητῶν, πόλεμος φοιτητῶν, πόλεμος σχολῆς και ὑπουργεῖου. Αὐτὰ θὰ συμβαίνωσιν πάντοτε ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον δύο ἀρχαί. Και τούτο πρέπει νὰ διορθωθῇ διὰ νομοθετικῆς ὁδοῦ. Ἡ τὸ πανεπιστήμιον ν' ἀρχῇ ἢ ἡ κυβερνήσις ν' ἀρχῇ. Αὐτὸς ὁ διασμὸς εἶναι ἐλέθριος· ἐνίστε δὲ ἀποθαίνει και κωμικός.

ΚΑΥΜΕΔΕΣ

Και πάλι καὶ μῆδες και πάλι φασαρία, ἱπδρομαὶ και μῆδοι και δέρατα και πλοῦτη . . . Ἄς πάρῃ ὁμως τέλος και αὐτὴ ἡ ἱστορία, και ὁ κόσμος ἐβαρέθη ν' ἀκούῃ και γιὰ τούτη.

Κι' αὐτοὶ ἴστην ἱστορία πολλὴ τιμὴ ἀφίνου, και οἱ καὶ μῆδες και ὄλα χαλάλι ἃς τοὺς γίνουσι.

Ὁ μὴ ἴστο κούτελό τους ἀφήσετε κηλίδα, ἃς μείνῃ ἡ τιμὴ των και πάλι παστρικιά . . . ἀφοῦ τὴν ἰδικὴ μας ἐκλέψαμε πατρίδα, ἃς κλέβουμε και ἴλιγο τὴ φίλη μας Τουρκία. Και τί μᾶς μέλει τάχα τοὺς γείτονας ἂν κλέβουν, ἀφήσατε τοὺς Τούρκους τοὺς κλέφτας νὰ γυρεύουν.

Ἴδου! εἰς τὸ Αἰγαῖον βαπόρι ἀρμενίζει, τὰ κύματα τὸ σπρώχουν, ἀέρες τὸ φυσοῦν, και ἐκεῖνο θυμωμένο τὰ κύματα ξεσχίζει, και οἱ ναῦται καὶ μῆδες ἴστο στόμα των μασσοῦν· Ἰστὴ Σμύρνη και ἴστο Βῶλο χαρτάκια ξεφορτώνει, γυρίζει, πέρνει και ἄλλα, και ἄγκυρα σηκώνει.

Βοήθα τὸ βαπόρι, Χριστέ και Παναγία, μὴν πάθῃ ἴστα ταξείδια κανένα ξαφνικὸ· βοήθα νὰ πλουτίσῃ και ἡ μυθολογία και μ' ἄλλους Ἀργοναῦτας και μ' ἄλλη Ἰωλκὸ. Βοήθα τῆς Ἑλλάδος τ' ἀντάμικα παιδιὰ, μήπως οἱ παληο-Τούρκοι τὰ πάρον μωρωδιὰ.

Ὁ! τώρα πᾶ τρώντι δὲν εἶναι παραμύθια οἱ μῆδοι οἱ ἀρχαῖοι, τὸ δέρας τῆς Κολχίδος . . . ὁ κάθε μῆθος εἶναι μιὰ ζωντανὴ ἀλήθεια, πρὸς δόξαν αἰωνίαν τῆς φίλης μας πατρίδος· Ἴδου οἱ Ἀργοναῦται ἐνώπιον τοῦ κόσμου! σάν ὄνειρο ἀρχαῖο διαβαίνουσι ἀπ' ἐμπρός μου.

Ἐλάτε, Ἀργοναῦται χρυσοί, νὰ σᾶς φιλήσω, τὴν τέχνη σας ἃς μάθω και τὰ μυστήριά σας, ἴστης τόσαις μηχαναῖς σας και ἐγὼ ἃς βοηθήσω, και ἀπρόμητος ἃς πλεύσω μαζί σας τὰς θαλάσσας. Ὁ! θέλω ἴστη ζωὴ μου μεγάλας ποικιλίας, μυστήρια, σκοτάδι, δαιμόνων συναυλίας.

Μέσα σ' αὐτὸ τὸν κόσμον δὲν θέλω πᾶ νὰ μείνω, τὴν ἰδικὴ σας δόξα ζηλεύω και φθονῶ, βαρέθηκα τὸν κόσμον, και ἐπιθυμῶ νὰ γίνω, ἢ πειρατῆς ἴστο κύμα, ἢ κλέφτης ἴστο βουνό. Κι' ἂν σχίζετε τοὺς Πόντους και ἂν τρέχετε πεζοί, ὡ νέοι Ἀργοναῦται, γιὰ πάρτε με μαζί.

Σουρῆς.

ΔΙΚΗ ΒΕΛΕΝΤΖΑ

(Ἴδε συνέχ. προηγ. ἀριθμ.)

Ὁ Πάτροκλος Παλαμηδᾶς εἶναι ὁ πρῶτος μάρτυς τῆς κατηγορίας, και ὁ πρῶτος τύραννος τῆς ὑπερασπίσεως. Τί θὰ ἐδίδεν ἡ ὑπεράσπισις ἐάν ἠδύνατο ν' ἀπαλλαγῇ τοῦ μάρτυρος αὐτοῦ, και τί θὰ ἔχεν ἡ κατηγορία ἐάν ὁ Πά-

τροκλος ὀρίστατο τὴν τύχην τοῦ δημικοῦ συνπνύου του ὑπὸ τοῦ Βελέντζα καὶ συντροφίας.

Ὅλη ἡ ὑπόθεσις τῶν καυμῶδων εἶναι ἓνα τμήμα τοῦ Λαβυρίνθου ὅστις συναποτελεῖται ἀπὸ τὸ γραμματόσημον καὶ ἀπὸ τὸ ἔλλειμμα τοῦ ταμείου Θηβῶν. Τί πλοκή καὶ τί δράσις, πόσαι περιπέτειαι καὶ πόσαι σκηναί, ποία ἀλληλουχία καὶ ποία ἐνότις ἐπικρατεῖ εἰς τὸ καταχθόνιον αὐτὸ δράμα.

Μία καὶ μόνη χεὶρ ἐξύφανεν αὐτὸ, ἓνας καὶ μόνος νοῦς τὸ συνέλαβε, ἀλλ' ἡ χεὶρ, ἀλλ' ὁ νοῦς αὐτὸς εἶναι διαβολικός καὶ θεβαίος· τὸ πονηρὸν αὐτὸ πνεῦμα θὰ ζυγίξῃ πλειότερον τῶν ἀθῶων ἐγκραλῶν τοῦ κ. Φιλήμονος καὶ τοῦ κ. Δήμιτσα.

Ὅσοι ἐξ ὑμῶν παρηκολούθησατε τὰς τρεῖς μακροτάτας πράξεις τοῦ Θηβαϊκοῦ δράματος, θὰ κατελήφθητε βεβαίως ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ συγκινητήματος πρὸς τὸν Βελέντζαν, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἡμεῖς κατέχομεθα καὶ νῦν ἐτι. Ἡ πατρις ἰδοὺ ὁ ἄζων περὶ τὸν ὁποῖον ἐστρέφετο ὁ Θρασύβουλος, καθὼς περὶ τὴν λάμπουσαν θρυαλλίδα λαμπάδος νεκτερινήμυια, ἣτις ἐπὶ τέλους ἐμπίπτει ἐν αὐτῇ καὶ πυρπολεῖται· ἡ παρομύωσις δὲν εἶναι ἀνακριθῆς, ὅταν ἀναμνησθῆτε ὅτι τὸ ὑποπλεγὸν τὴν ψυχὴν τοῦ Βελέντζα πατριωτικὸν αἰσθημα ἐπὶ τέλους τὸν ἔκαυσε! Ἡ πατρις ἦτο ὁ πολικός του ἀστήρ πρὸς ὃν εἶχε πάντοτε ἐστραμμένα τὰ βλέματά του. Τὴν ὀνειροπόλοι μεγάλην, τὴν ἐφάνταζετο διπλοσίαν, τριπλοσίαν ἄρ' ὅ,τι εἶναι, τὴν ἀνέπλαττεν εἰς τὸν ἐπιχειρηματικὸν του νοῦν *Ἑλλάδα μίαν ἠρωμένην* ἀπὸ τοὺς πόδας τοῦ Ταϊνάρου μέχρι τῶν κορυφῶν τοῦ Αἴμου, καθὼς ὁ Γαριβάλδης ἀνέπλαττε ἐν τῇ φαντασίᾳ τοῦ *Italia unni ta* καὶ ἀνήγαγεν εἰς δόγμα τὸ ὄνειρόν του αὐτὸ, τὸ ἐνεφίσσε εἰς τὰς ψυχὰς ὄλων τῶν συμπατριωτῶν του καὶ τὸ κατέστησεν ὄρκον καὶ θρησκείαν καὶ ἄσμα, καὶ ἐπὶ τέλους· πρᾶγμα!

Μέγας λοιπὸν καὶ ἱερός σκοπὸς συνετάρασε τὴν ψυχὴν τοῦ Βελέντζα, ἀλλὰ τὴν συνετάραξε τόσον πολὺ, ὥστε νὰ τὴν σκοτίσῃ καὶ νὰ τὴν καταστήσῃ ἀσυνειδήτητον, αἴρων ἀπὸ τοῦ μέσου τὸ διάφραγμα ἐκεῖνο ὅπερ διακρίνει τὸ καθήκον ἀπὸ τοῦ ἐγκλήματος. Ἐκτοτε ὁ Βελέντζας δὲν ἐπρόσχευεν εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν μέσων καὶ τοσοῦτον ἀπετυφλώθη, ὥστε ὁ ἐγκληματικός αὐτοῦ χαρακτήρ ὑπερῆκόντησε τὴν ἱερότητα τοῦ σκοποῦ του!

Ἄλλ' ἐπὶ τοὺς μάρτυρας ὁ Πάτροκλος Παλαμηδᾶς κατέθεσεν ὅτι φίλος διατελῶν τοῦ Βελέντζα ἔλαβε παρ' αὐτοῦ 250 καυμῶδες τοὺς ὁποῖους ἐνεπιστεύθη ὁ τελευταῖος διὰ νὰ τοὺς ἐξαργυρώσῃ εἰς Βῶλον. — Ἐνταῦθα ὁ μάρτυς ἐπέδειξε τοὺς καυμῶδες αὐτοὺς εἰς τελωνειακὸν τινα ὑπάλληλον καὶ ἔλαβε τὸ ἀντάλλαγμα. Ἄλλὰ μετὰ τινα χρόνον μαθὼν παρὰ τοῦ Ἑλλήνος Προξένου ὅτι κατεδιώκετο ἐπὶ κυκλοφορίᾳ κίβδηλων τουρκικῶν χαρτονομισμάτων, ἐπληγράφησεν εἰς τὸν Βελέντζα τὸ γεγονός· καὶ ἀφῆκε τὸ τουρκικὸν ἔδαφος.

Ὁ Βελέντζας ἔσπευσε νὰ τὸν εἴρῃ εἰς Καλλιδα, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε, τοῦθ' ὅπερ τὸν ἠνάγκασε νὰ τοῦ γράψῃ ἐπιστολὴν ἐν ἣ ἐξεφράζετο ἀνησυχαστικῶς ἐπὶ τοῖς ἀνακουμισθῆσιν αὐτῶ. Ὁ Παλαμηδᾶς ἐπανήλθεν εἰς Ἀθήνας, ὅπου καὶ προφορικῶς ἐδήλωσε τοὺς φόβους αὐτοῦ περὶ τῆς ὑποθέσεως τῶν καυμῶδων, ἀλλ' ὁ Βελέντζας καὶ πάλιν τὸν καθυσόχασεν.

Ἡ ἐπ' ἀντίστασις κατεσίγησε, τὰ ἀνταρτικὰ σώματα ἐ-

πανήλθον εἰς τὰς ἐστίας των, πάντες δὲ οἱ κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος ἀνέλαβον τὰ εἰρηνικά αὐτῶν ἔργα. Τότε ἀνεκνύσε καὶ πάλιν ψιθυρίζομενον τὸ ζήτημα τῶν καυμῶδων. Μίαν πρωΐαν, — διηγεῖται ὁ Παλαμηδᾶς — τρεῖς ἄνθρωποι, ὁ Βελέντζας, ὁ γαμβρὸς τούτου Καραβαγγέλης καὶ ὁ Τακούσης, εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ μάρτυρος, ἔκλεισαν τὴν θύραν ἀσφαλῶς, καὶ ἐξαγαγόντες οἱ μὲν δύο πρῶτοι ρεβόλβερ, ὁ δὲ Τακούσης στίλετον, προχωροῦσιν ἀγριοὶ καὶ ἀποφασιστικοὶ κατὰ τοῦ ἀτυχοῦς Παλαμηδᾶ καὶ

— *La vie ou . . . la lettre* (τὴν ζῶν ἢ τὸ γράμμα), τοῦ λέγουσιν.

Ὁ ἀτυχὴς Πάτροκλος ἐν ἀπογνώσει σχεδὸν διατελῶν ἐκ τοῦ φόβου, ἦτο ἔτοιμος νὰ τοῖς προσφέρῃ καὶ τὰ δύο, ἀλλὰ συνελθὼν στιγμιαίως, τοῖς προσέφερε *par compliment* τὴν ζῶν, ὑπέκρυψεν ὁμῶς ἐπιτηδεῖας τὸ γράμμα καὶ ἔσπευσε οὕτω ἀμφότερα.

Οἱ ἀπαιτηταὶ ἐν τούτοις δὲν ἠρέσθησαν εἰς τὴν διαβεβαίωσιν του καὶ ἐξαγαγόντες μικρὸν Εὐαγγέλιον τὸν προσεκάλεσαν νὰ ἔρσιθῇ· αὐτὸς ὠρίσθη καὶ εἶναι βεβαίον ὅτι ὁ Βελέντζας δύναται νὰ ἐγκαλέσῃ τὸν Παλαμηδᾶν ὡς ἐπίορκον.

Αὐτὴ περίπου εἶναι ἡ κατάθεσις τοῦ Παλαμηδᾶ, ὅστις, πρέπει νὰ τὸ εἴπωμεν, πολὺ ἐκοπίασε νὰ τὴν φέρῃ εἰς πέρας διὰ μέσου τῶν παραπειστικῶν ἐρωτήσεων καὶ τῶν παρεμβλημάτων καὶ τῶν θυμῶν καὶ τῶν *τρικλοπιδιῶν* οὗ τως εἶπεν τῆς ὑπερασπίσεως· δὲν πρέπει δὲ νὰ ἀποσιωπήσωμεν ἐδῶ ἐν ἐπισημοῖς μεταξὺ τοῦ μάρτυρος καὶ τοῦ κατηγορουμένου ἀρκετὰ χαρακτηριστικῶν τῆς θηριωδίας τοῦ ἐνός καὶ τῆς δειλίας τοῦ ἑτέρου.

Ὅταν ὁ Παλαμηδᾶς ἐφθασεν εἰς τὸ σημεῖον τῆς διὰ τῶν ὄπλων ἐκφοβίσεως αὐτοῦ, ὁ Βελέντζας ἐγείρεται τοῦ ἐδωλίου του, ἀναίγει τοὺς ὀφθαλμούς του, διασπᾷ τὰ χεῖλη του, ὥστε νὰ φανῶσιν οἱ ὀδόντες αὐτοῦ ὡς πάνθηρος καὶ

— *Βρὲ, λέγει, ἐγὼ θὰ ἐκαταδεχόμεν νὰ σὲ φοβερίσω μὲ ὅπλα ἐσένα . . . τὸν σκόληκα;*

Ὁ Πάτροκλος σχεδὸν δὲν ἦτο κύριος ἑαυτοῦ, τοῦ ἐφυγεν ὡς λέγουσι τὸ αἶμα καὶ παρήλθεν ἱκανὸς χρόνος ἕως ὅτου τὸ ἐπανεύρῃ! . . .

Μετὰ τινα ἄλλα ἐπεισόδια ἔκλεισεν ἡ μαρτυρία τοῦ Πάτροκλου ἱκανῶς νὰ καταπνίξῃ τὸν Βελέντζαν καὶ ἀν' ἐκαλεῖτο ἀκόμη καὶ Ἀχιλλεύς.

Περὶ τὴν κυριωτάτην τοῦ Παλαμηδᾶ μαρτυρίαν ἐστράφησαν πάντες οἱ μάρτυρες τῆς κατηγορίας μὲ μικρὰς τινας παρεκβάσεις ἐνισχυοῦσας τὴν ἐνοχὴν τοῦ κατηγορουμένου, μάττη δὲ οἱ μάρτυρες τῆς ὑπερασπίσεως ἐζήτησαν νὰ ἀποπλανήσωσιν αὐτὸν ἀπὸ τῆς ἀληθοῦς τροχιάς, ἀναμυγνύοντες πάντοτε τὸ πατριωτικὸν θέμα.

Ὁ κ. Παπαηλιόπουλος, Νομάρχης κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκεῖνην, ἀφηγεῖται τὰ περὶ καυμῶδων, ἅτινα λέγει γνωρίζει καὶ ἐκ τῆς ὑπηρεσίας καὶ ἐκ τῆς κοινῆς φήμης καὶ ἐκ τῆς διηγήσεως τούτων ὑπὸ τοῦ Παλαμηδᾶ, τὸν ὁποῖον γνωρίζει ὡς ἄνθρωπον τίμιον, εὐφυῆ καὶ δραστήριον, καὶ μόνον ἀνίκανον νὰ ψευσθῇ. Λέγει προσέτι μερικὰ περὶ Τακούσης τὸν ὁποῖον ἐγνώρισε πικρῶς, τὸν ἐσύστησε μάλιστα εἰς τὴν Κυβέρνησιν διὰ κανὲν μικρὸν βοήθημα, καὶ μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων μηνῶν τὸν συνάντησεν ὁμογενῆ! Καὶ ἐδῶ πάλιν ἀνεκλύεται εἰς τὴν δεξιομένην τοῦ κακουργιοδικείου ἡ πτωχὴ Ἰωλκός· ὡσεὶ ἐμεσολάβησε μέγα χρυσὸν δίστημα ἀπὸ τῆς καθαρσίας τῆς ἐκ τῶν

σκοριῶν τοῦ ἔλλειμματος εἶναι καὶ πάλιν ἡ καρὶνὰ τῆς φορομένη ἀπὸ φίκια καὶ ἀπὸ καυμῶδες.

Ἦτο, λέγει ὁ μάρτυς, τὸ φόβητρον τῶν παραλίων τοῦ Βῶλου, Πηλῶν καὶ ἄλλων κομοπόλεων ἡ Ἰωλκός, τὴν δὲ ἐμφάνισιν τῆς ἐσυνδύαζον πάντοτε μὲ τὰς ληστρικές κατὰ τὰ μέρη ἐκεῖνα πρόβες, τούτου ἕνεκα καὶ οἱ κάτοικοι ἅμα τῇ προσεγγίσει τῆς ἐκρούποντο! Πτωχὴ Ἰωλκός, διατὶ τοῦλάχιστον νὰ μὴν καλεῖται Καυμωλκός!

Πάντες οἱ λοιποὶ μάρτυρες ἐξ ἀκοῆς κατέθεσαν τὰ αὐτὰ περίπου, ὁ μάρτυς Μητσοπουλος ἐρωτηθεὶς περὶ τῆς διαγωγῆς τοῦ Βελέντζα ἀνέφερεν ἑτέραν πρᾶξιν τοῦ Βελέντζα τιμωρουμένην ὑπὸ τοῦ νόμου, τὸν καλούμενον *ἀντιβαδισμὸν* προκειμένου περὶ ἐνός οἰκοπέδου, ὅπερ ζένον ἢ ἀνύπαρτον, ὑπεθήκευσεν ὁ κατηγορούμενος.

Δὲν πρέπει ὁμῶς νὰ ἀφήσωμεν ἀμνημόνευτον τὸν Καρτούλιν, ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ ὁποῖου, ὡς ἀπὸ ὄστράκου ἐξάγομεν δύο καλοὺς μαργαρίτας.

Ἰδοὺ ὁ εἶς. — Ἡ μηχανὴ ἐδούλευε (καὶ μετὰ τινα σιωπὴν) μὲ ἀτμὸ! . . .

Καὶ ὁ ἄλλος. — Ἦτανε ἓνα εἶδος ἀναγκαστικῶ δανείου. Τί νὰ πῆ κανεὶς!

Οὐδὲ τὸν Σαλβατόρον πρέπει νὰ παρασιωπήσωμεν, τοῦ ὁποῖου τὸ καλλιτεχνικὸν ὄνομα συνεδέετο μὲ μίαν του ἐρωμένην, ἐκτός πιθανῶς νὰ ἐκαλεῖτο Ρόζα καὶ μετὰ τὴν ζωγραφικὴν του ταύτην, ἣτις πιθανῶς ν' ἀπετέλει εἰδικὸν κλάδον τὴν *καυμωδογραφίαν*.

Οἱ μάρτυρες τῆς ὑπερασπίσεως κυρίως δύο τινα ἦσαν προωρισμένοι νὰ καταθέσωσι α' ὅτι καυμῶδες κίβδηλοι ἐκυκλοφόρου ἀπανταχοῦ τῆς Θεσσαλίας, ὁ ἔστι μεθερμηνεύμενοι οἱ καυμῶδες πτερωτοὶ κατεκάλυψαν ὡς ἀγέλαι ἀκρίδων τὸ θεσσαλικὸν ἔδαφος καὶ β' νὰ πιστοποιήσωσιν ὅτι καθ' ὃν χρόνον ὁ Παλαμηδᾶς διύχισθη ὅτι ἐξεβιάζετο ἐδῶ ὑπὸ τοῦ Βελέντζα διὰ τὸ πολυθρύλλητον γράμμα, οὗτος εὗρίσκετο εἰς Θήβας. Τὰ γεγονότα ταῦτα ἀμφότερα οἱ μάρτυρες τῆς ὑπερασπίσεως μισοκατέθεσαν.

Ἄξιον παρατηρήσεως ἐνταῦθα εἶναι ὅτι ἡ ὑπεράσπισις πρῶτον ὑπὲρ αὐτῆς μάρτυρα προέταξε τὸν Πρίμα, κυβερνήτην τῆς «Ἰωλκός», ὅστις ὁμολογητέον, καὶ τὴν μυθικὴν ναῦν καὶ τὴν ὄλην ὑπόθεσιν διέθεσεν ἐξ ἀρχῆς *πρῶτα* καὶ μάλιστα *κατὰ πρῶτα*.

Ὁ κ. Μεταλᾶς εἶπὼν καὶ αὐτὸς ὀλίγα περὶ καυμῶδων προσέθηκεν ὅτι τὰ χαρτονομίσματα αὐτὰ ἀνεμίγνυσαν οἱ Τοῦρκοι ἐν ταῖς σιτοπομπαῖς μὲ κριθῆν, σῦκα, μέλι κτλ. καὶ ἐφάντασθημεν τότε τοὺς ἰδικούς μας *μαράβιδες* φωνάζοντας εἰς τοὺς δρόμους: *φρίκια μῆλα, κάστανα κρητικά, πάντα κ' ἐξήντα* κτλ. κτλ.

Ὁ μάρτυς Πράξκος ὠμίλησε διὰ ἓνα *πυρροφῶλι* καὶ σχεδὸν ἐκλίνε τὸ ῥῆμα λέγων κατὰ τὸν χλιαρὸν αὐτοῦ σχηματισμὸν ἢ τὸν κλιερισμὸν *λιῶ, λιῆας, λιῆει*.

Ὁ Παπαθεοδώρου ψάλλτης εἶπεν ὅτι ὁ Βελέντζας εἶχε πάντοτε τὴν *ὕψιλὴν ἰδέαν!*

Ὁ Βίσαγγελεὺς κ. Ράδος λαμβάνει τὸν λόγον, ὅστις εἶναι ὁ τρίτος, ἀλλὰ καὶ ὁ δριμύτερος Βελεντζιακός του.

— Ἐβήσασμεν, λέγει, εἰς τὸ τρίτον, ἐβ καὶ τελευταῖον

στάδιον, τῆς κατὰ τοῦ Βελέντζα κατηγορίας καὶ ἀναμνηστικῆς ἐδῶ τοῦ γραμματόσημου καὶ τοῦ ἔλλειμματος. Ἄλλ' ὑπάρχουσι προσέτι καὶ ἄλλαι πράξεις, αἵτινες δὲν ἐφθασαν μέχρι τοῦ κακουργιοδικείου· εἶχε καταζαλισθῆ ἀπὸ τὸ ἐγκλημα τῶν Θηβῶν καὶ προέβη εἰς μυρία ἄλλα διὰ νὰ τὰ καλύψῃ. Τὸ ἐγκλημα τῶν καυμῶδων δὲν δύναται νὰ ἀναμιχθῆ μὲ τὴν πατρίδα.

Μετὰ τὴν ἐπίθεσιν του αὐτὴν ἐξετάζει τὴν φύσιν καὶ τὰ στοιχεῖα τοῦ ἐγκλήματος. Εἶτα ἐπικαλεῖται τὰς καταθέσεις τῶν μαρτύρων ἐκ τῶν ὁποίων ἡ τοῦ Παλαμηδᾶ ἀποτελεῖ τὸν ἀκρογωνιαίον λίθον τῆς κατηγορίας καὶ τῆς ἀποδείξεως. Ἐν τέλει μετὰ δῖωρον περίπου ἀγόρευσιν, ἐπιχειρηματικὴν καὶ δικαιοτάτην, ἐξαιτεῖται τὴν καταδίκην τοῦ Βελέντζα, ὡς ἐν γνώσει κυκλοφορήσαντος κίβδηλα τουρκικά χαρτονομίσματα καὶ εἰς σχέσεις διατελοῦντα μετὰ τῶν παραχαρακτῶν.

Ὁ κύριος **Τυπάλδος** συνήνωσε πλέον τὴν τύχην του μὲ τὸν κ. Βελέντζαν. Μετὰ τῶσης περιπαθείας τὸν ὑπερῆσπισθη καὶ ἐν τῇ πρώτῃ καὶ ἐν τῇ δευτέρᾳ καὶ ἐν τῇ τρίτῃ δίκῃ, καὶ εἰς τὸ γραμματόσημον καὶ εἰς τὸ ἔλλειμμα καὶ εἰς τὸν καυμῶν, ὥστε πολὺ φοβούμεθ' ἢ μὴ εἰς στιγμὰς τινας ἐνθουσιασμοῦ ὑπὲρ τοῦ πελάτου δὲν τῷ διέφυγεν ἡ σκέψις ὅτι: ἂν δὲν ἦτο Τυπάλδος, ἦθελε νὰ εἶναι Βελέντζας!

Φίλος μας τις εἶπε περὶ τοῦ Βελέντζα ὅτι εἶναι ἡ ἔρω-μὴν τὸ Τυπάλδου.

Ὅταν ὁ πρῶτος ἠρεθίσθη πολλὴ κατὰ τοῦ μάρτυρος Παλαμηδᾶ, ὁ δικηγόρος του, λαμβάνων θέσιν μητρῶς, τῷ λέγει:

— Μὴ ταράττεσαι, μὴ ταράττεσαι, γιατί φεύγω! Ἡμεῖς δὲ ἀναλογιζόμενοι ὅτι καὶ τὴν φορὰν ταύτην ὁ εὐφυῆς καὶ πολυμαθὴς δικηγόρος δύναται νὰ σώσῃ τὸν προσπατευμένον του ἀπὸ τῶν δυνάμεων τῆς δικαιοσύνης, ἐβλέπομεν ἀναιρούμενον ἐκεῖνο τὸ περὶ Σχολαστικοῦ ῥηθὲν ὅτι ἀγοράσας σάπωνα ἐζήτηε νὰ λευκάνῃ μαῦρον, ἀφοῦ ὁ κ. Τυπάλδος κατώρθωσε νὰ λευκάνῃ τὸν Βελέντζαν. Εἶναι ἀληθὲς ὁμῶς ὅτι πρὸς τοῦτο ἐζήτησεν ὄλον τὸ Σαπωναποιεῖον τῆς Ἐλευσίνας.

Τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ κ. Τυπάλδου τὴν εἶχε διευκολύνει πολὺ ἡ προηγουμένη ἐνέργεια τῆς Δικαιοσύνης. Καὶ ὅτι καὶ ἂν ἔλεγε προσημαζόμενος ὅτι νομίζει βαρὺ τὸ ἔργον τοῦ ν' ἀποτινάξῃ τὴν ὀμίλησιν σπρωθεῖσάν ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Βελέντζα κατόπιν τῶσης ὕβρεως, τῶσης χλεύης, τῶσης συκοφαντίας ἐκτοξευθείης κατ' αὐτοῦ, οὐχ ἦπτον μάλλον ὡς ῥητορικὸν σχῆμα ἐξελάβομεν τὸν λόγον του, διότι τὸν ἀγῶνα τῆς ὑπερασπίσεως κατέστησεν ἐλαφρότατον ἡ ἐνέργεια τῆς Δικαιοσύνης, οἱ Ἀνακριταὶ καὶ τὰ Συμβούλια καὶ οἱ Εἰσαγγελεῖς, μηδένα δυνθίνοντες νὰ συλλάβωσιν εἰς τὰ δίκτυά των, οὐδὲ μίαν καρβίδα ἢ ἓνα κάθουρα, ἀλλὰ μόνον θόρυβον, *πατιρῆτι*, ἐξόδα, *καυχησιολογίας*, *κουτοπόνηρα μειδιήματα*, ὅτι καὶ ὁ δεικνὸς εἶναι ἐνοχος, καὶ τὸν ἄλλον θὰ τὸν πιάσωμεν, καὶ τὴν μηχανὴν τὴν κῦραμεν εἰς τὴν ἀλήθειαν τοῦ τάδε πολιτευομένου, καὶ ὅσα ἄλλα ἐχρησάζοντο διὰ νὰ προβιάσθωσιν ὁ Βῶρος καὶ ὁ Μητσόπουλος, ὁ μὲν ἀπὸ τὴν μίαν πολιτικὴν μερίδα, ὁ δ' ἀπὸ τὴν ἄλλην. Ἡ Δικαιοσύνη, διὰ νὰ φέρωμεν ἐν παράδειγμα, ἠθώ-ωσσε τὸν Κ. Κωστῆν ἐπὶ τῆς ἀθώωστος αὐτῆς ἐρεδισμένος ὁ κ. Τυπάλδος συνήγαγεν ἰσχυρὰ ἐπιχειρήματα ὑπὲρ τοῦ Βελέντζα.

Ἡ κατηγορία, ὡς σὰς εἶπομεν, ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ ὅτι ὁ Βελέντζας διέδωκεν ἐκ συστάσεως παραχαραγμένους καυμέδες.

Πόσοι ἦσαν οἱ διαδοθέντες καυμέδες; 1500. Ἐξ αὐτῶν τοὺς 1200 ἔδωκεν ὁ Βελέντζας εἰς τὸν Κωστῆν, μεταβαίνων εἰς Σμύρνην, ἵνα τοὺς ἐξαργυρώσῃ, ἀπὸ συγχρόνως τῶ παρήγγειλε νὰ τοῦ εὖρη ἀγοραστὰς ζυλικῆς καὶ χρωμίου. Τοὺς καυμέδες αὐτοὺς τοὺς εἶχεν ὁ Βελέντζας ἐκ τῆς συλλήψεως μιᾶς Τουρκικῆς σιτοπομπῆς κατὰ τὴν ἐπανάστασιν. Τοὺς εἶχε δὲ μοιρασθῆ μετὰ τὸν ὀπλαρχηγὸν Πάλα.

Ἄλλ' ἢ κυβερνητικὴ ἀνάγκη, ἢ μέχρι Σμύρνης ἐπεκταθεῖσα, ἀπέδειξεν ὅτι οἱ καυμέδες ἐκεῖνοι δὲν ἀνεκαλύφθησαν παραχαραγμένοι· τούναντίον ἐκυκλοφόρησαν ὡς γνήσιοι.

Διὰ τί λοιπὸν θὰ καταδικασθῆ ὁ Βελέντζας ἐπὶ διαδόσει γνησίων καυμέδων;

Ἡ βία τῆς ὑπερασπίσεως βίας καθαρῶς χριστιανικῆ. Ὁ κ. Τυπάλδος, πλέον ἀτρόμητος παρ' ὅλους τοὺς Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, καὶ πλέον θεόπνευστος παρὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον, ἐγείρει πόλεμον φρικτὸν ἐναντίον τῶν μύθων, καυτηριάζων ὅλας τὰς περὶ καυμέδων διαδόσεις ὡς τρανὰ μυθολογήματα, καὶ ἀπὸ τεμαχίου εἰς τεμάχιον τῆς ἀγορευσιῶς τοῦ ἐπαναλαμβάνων:

— Πίπτει λοιπὸν καὶ αὐτὸ τὸ μυθολόγημα.

Ὁ φίλος κ. Ν. Πολίτης πρέπει νὰ παραιτηθῆ ἀπὸ τῆς νεαρᾶς ὑψηγείας του καὶ νὰ τὸν διαδεχθῆ ὁ κ. Τυπάλδος ὡς ἐξηγητῆς μύθων.

Ἄλλ' εἰς τὰ μυθολογήματα ἀντιτάσσει ἐπιχειρήματα, δυνάμει ὅχι δώδεκα, ἀλλ' ἐνὸς ἑκατονδώδεκα . . . ἐνόρκων.

Προκαλεῖ τὴν προσοχὴν τοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς μεγάλης διαφορᾶς τῆς ὑφισταμένης μεταξὺ χρωματῶν καὶ χαρτονομίσματος. Ἀναπτύσσει δὲ τὰ ἐπιχειρήματά του μετὰ πειραμάτων, ὡς ὁ κ. Ἀργυροπούλου τὸν ἠλεκτρισμὸν του καὶ ὁ κ. Κοκκίης τὴν Φυσικὴν του. Διότι φέρει δείγματα τουρκικῶν χαρτονομίσματος καὶ δείγματα τουρκικῶν χρωματῶν τὰ ὅποια προβάλλει εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἑνόρκων. Ἀνευρίσκει δὲ ὅτι ὁ Νόμος προστατεύει μὲν τὰ ξένα χρωματῶν, δὲν προστατεύει ὅμως καὶ τὸ ξένον χαρτονομίσμα. Διαδίδων ψευδῆ χρωματῶν τιμωρεῖται· διαδίδων ψευδῆ χαρτονομίσμα δὲν τιμωρεῖται. Ἄρα ὁ Βελέντζας, καὶ ἂν ὑποτεθῆ ὅτι διέδωκεν ἐν γνώσει παραχαραγμένους καυμέδες, δὲν τιμωρεῖται.

Καθὸς ἀφορᾷ τὴν ἀπειλὴν τῆς ὁ Παλαμηδᾶς, σύμφωνα μετὰ ὅσα κατέθεσεν, ἐγένετο ἀντικείμενον ἐκ μέρους τοῦ Βελέντζα καὶ Καραβαγγέλη, ὁ κ. συνήγορος ὑπεστήριξε ὅτι τὴν 31ην Δεκεμβρίου καθ' ἣν ὁ μάρτυς διατείνεται ὅτι ἠπειλήθη διὰ βεβόλβερ καὶ Εὐαγγελίου, ὅτι ὁ μὲν Βελέντζας εὐρίσκειτο ἐν Θήβαις, ὁ δὲ Καραβαγγέλης εἰς Δαρδανέλια, καὶ μόνος ὁ Παλαμηδᾶς εἰς τὴν κάμαρον τοῦ ξενοδοχείου του. Ἄλλως τε δὲ καὶ ἡ ἐπιστολὴ, ἣν ἀντὶ ἐγκλήματος ἐμελλον ν' ἀποσπάσουν, οὐδεμίαν σημασίαν ἔχει.

Καὶ ἐπιλαμβάνομενος τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως, ἐρευνᾷ ποῦ εἶναι τὸ σῶμα τοῦ ἐγγλήματος; Ποῦ εἶναι οἱ καυμέδες; Ποῖαν ἔχετε ἀπόδειξιν ὅτι οἱ καυμέδες οὗ; ἔδωκεν εἰς τὸν Παλαμηδᾶν ὁ Βελέντζας ἦσαν πλαστοί; Ἀπὸ ὁ Τε-

λώνης Βόλου καὶ οἱ Σύμβουλοι τῶ Διοικητοῦ ἀμφεβαλλόν ἂν ἦσαν ἢ ὄχι πλαστοί; Πῶς θέλετε λοιπὸν νὰ γνωρίζῃ ὁ Βελέντζας ὅτι ἦσαν τοιοῦτοι; Ἀπὸ καὶ οἱ πλαστοί καὶ οἱ μὴ πλαστοί καυμέδες, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἐξήρχοντο ἐκ τοῦ αὐτοῦ πιστηρίου τῆς Ὀθωμανικῆς Κυβερνήσεως;

Ἀντικρούει δὲ βαρῶς τὴν περὶ δικδοτέως κυκλοφορίαν. Διάδοσις σημαίνει τὴν ἐξόδουσιν τοῦ νομίσματος εἰς ἀνταλλαγὴν ἐμπορεύματος, διότι τότε πρόκειται ζημία τῆς ἀγορᾶς· ἀλλ' ἢ ἀποστολὴ τοῦ νομίσματος εἰς ἄλλον τόπον ὡς ἐμπορεύματος, αὐτὴ δὲν εἶναι διάδοσις.

Καὶ μετὰ ἄλλα τινὰ τῆς αὐτῆς λογικῆς δυνάμει ἐπιχειρήματα, ὁ κ. Τυπάλδος ἐπανερχεται εἰς τὸν ἠρωστῆμον τοῦ κατηγορουμένου καὶ καταλήγει, ἀπὸ προηγουμένων παρενεῖρη δὲν καταλάβαμε διὰ τί τὸ Ὡ ξεῖτε ἄγγελοιρ Λακεδαιμονίους κτλ., δι' ὠραίας πρὸς τοὺς ἐνόρκους ἐπικλήσεως, καὶ σχεδὸν θαυμάσιον ὡς δικηγόρος.

— Δικαιοσύνην ζητῶ, δικαιοσύνην δότε μοι!

Ἦλθε τέλος πάντων καὶ ἡ σειρά τοῦ συμπληρωτικώτου Προέδρου κ. Βλάχου, ὅστις πρόκειται νὰ συγκεραλαιώσῃ ὅλην τὴν διαδικασίαν καὶ νὰ θέσῃ τὰ ζητήματα εἰς τοὺς ἐνόρκους. Ἄλλ' ἤξευρετε τί σημαίνει ἀνακεφαλαίωσις καὶ μάλιστα ὑπὸ τοῦ μεθυραφικωτάτου κ. Βλάχου; σημαίνει περίπλους τῆς γῆς διὰ τῆς Ἰωλκοῦ ὑπὸ τοῦ κ. Jules Vernes.

Ἄλλ' ὁ κ. Πρόεδρος δὲν δυστάζει νὰ ἀρχίσῃ, καὶ διστάζει μόνον νὰ τελειώσῃ διὰ τοῦτο ὅταν φθάσῃ περὶ τὸ τέλος τῆς προσφιλοῦς τοῦ ἀνακεφαλαίωσεως παρατείνει αὐτὴν μετὰ ὀλίγη, λέγομεν λοιπὸν, εἶπομεν δηλαδὴ, τὰ ὅποια μᾶς ἐνηθμιζοῦν τὰ χερουδικὰ τῶν ψαλτῶν μας, ἄτινα ἀπὸ ρινίστου εἰς μέρη τῆς τελευταίας τῶν συλλαβῆς; τὰ συνεχίζουσιν ἔπειτα μετὰ ὀλίγη ε-νι-να, να-νι-νὲ, νι-νὰ, να-νὰ.

Ἄλλ' ὁ κ. Βλάχος εἶναι ἀναλυτικώτατος, σχεδὸν ἀνατέμνων ἕκαστον μάρτυρα, καὶ σχεδὸν δὲν ἐπαρκεῖ ἀνευ τοῦ κ. Δαμιανοῦ καὶ δύο τοῦλάχιστον ἀκόμη καθηγητῶν τῆς χημείας. Δὲν ἀφίνει τίποτε ἀμνημόνευτον καὶ δὲν λησμονεῖ οὔτε ἀσχετὰ τινα πρὸς τὴν ὑπόθεσιν ἐπεισόδια. Εἶναι σαφῆ, καταληπτὰ καὶ μεταδοτικὰ πρὸς τοὺς ἀντιρῶν τοῦ ἐνόρκου, ὡς ὁ μεθοδικώτερος τῶν διδασκάλων Νηπιαγωγείου. Καθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ἀφήγησιν τὸ ἀκρατήριον εἶναι προσεκτικόν, ἐν ᾧ πολλοὶ τῶν ἐνόρκων ὑποκλίνουσιν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὰς κεφαλὰς ἐν εἰδεί ἐπινεύσεως ἧτοι μετμριστημένης νύστας! Οἱ καταδίκαιο οἰνοὶ ἀναπαύονται καὶ αὐτοὶ ἀκροῶμενοι μόνον μετὰ προσοχῆς τὸν κ. Πρόεδρον ὡς κήρυκα συνθηκολογικῶν προτάσεων μετὰ τὴν διήμερον διηνεκὴ πάλην.

Ἐν τέλει ὁ κ. Πρόεδρος θέτει τὰ ζητήματα, ἀναπτύσσει αὐτὰ εἰς τοὺς κ. ἐνόρκους, τοὺς τὰ ἐγγχειρίζει ἐγγράφως καὶ τοὺς προκαλεῖ νὰ ἀποσυρθῶσιν εἰς τὸ δωμάτιον τῶν διασκεψέων, ὅπως ἀποφασίσωσι περὶ τῆς τύχης τοῦ κατηγορουμένου.

Ἐδῶ ἀρχίζει τὸ στάδιον τῆς ἐνεργείας τῶν ἐνόρκων καρποθεντων ἐπὶ δύο ὁλοκληρῶν ἡμέρας εἰς τὸν γνωστὸν κλαθὸν τῶν ὡς ἀπηνθρακωμένα ἀγάλματα τῆς Πομπηίας. Ἐδῶ κινουῦνται, περιπατοῦν, καπνίζουσιν, ξύνονται, βήχουν, ἀπομάσσονται, πτύουν καὶ . . . δικάζουν.

Ἡ κεφαλὴ ἢ τοῦλάχιστον αἱ χεῖρες τοῦ Βελέντζα ἐξαρθῶνται ἀπὸ τῶν ἐνόρκων.

Ἄλλ' αἱ κεφαλὴ καὶ τῶν ἐνόρκων ἠθώσαν τὰς χεῖρας τοῦ Βελέντζα.

Κὸν

ΒΟΥΛΗ

Δευτέρα 24 Ἰανουαρίου

Ἡ Ὥρα προσεμεύσε τὴν ὥραν τῆς ἐπαναλήψεως τῶν ἐργασιῶν τῆς βουλῆς ξηρῶς καὶ πεποιθότως. Τὴν Δευτέραν ἐπαναλαμβάνονται αἱ συνεδριάσεις· ὡς ἂν ἐξηρτάτο ἡ τοιαύτη ἐπίτευξις ἐκ τῆς θελήσεως τῆς Κυβερνήσεως μόνης· καὶ δὲν ἐψεύσθη, μετ' ὅλα τὰ ἀμυθῆ; τῆ; Ν. Ἐφημερίδος.

Ἐνῶ ἀναγινώσκονται τὰ πρακτικὰ τῆς πρὸ ἐνὸς μηνὸς ἐπακριβῶς τελευταίας συνεδριάσεως, ἡ πρώτη προσπίπτουσα εἰς τοὺς διψαλέους ὀφθαλμοὺς μου κοινοβουλευτικῆς φυσιογνωμίας εἶναι ἡ τοῦ κ. Δημητρακάκη, τοῦ πάντοτε καὶ ἐν αὐτῇ τῇ σιωπῇ του ἀκόμη, πολλὰ λαλοῦντος· ὅταν μάλιστα σιωπᾷ, εἶναι πολὺ εὐνοητότερος. Αὐτὴν τὴν φορὰν κολημένος ἐπὶ τοῦ βήματος καὶ συσπειρούμενος ἐντὸς τοῦ εὐρέως ἐπανοφωρίου του εἶναι βεθυθισμένος εἰς τὴν ἀκρόασιν τῶν πρακτικῶν· ὅθι ἔλεγον ὅτι εἶναι νέφος συλλέγον ἀτμοὺς διὰ νὰ ἐκτραγῆ εἰς βροχὴν, ἂν δὲν ἦτο ὑψηλὴ ἢ παρομοίωσις, καὶ χαμηλὸς ὁ κ. Δημητρακάκης. Ἄλλην τινα μεταβολὴν ἀξίαν λόγου δὲν διακρίνω εἰσέτι, εἰμὴ τὸ ἐξυρισμένον πρόσωπον τοῦ κ. Μπουλελά καὶ τοῦ κ. Νζάνε τὸ περίκομφον καὶ πλούσιον ἐπανωφόρι καὶ τὰς ἀναποσπάστους μετὰ τῶν χειροκτιῶν συνδεθείσας χεῖρας του, τὰς ὁποίας χειροκτιοφόρος ἀναθεβάσει καὶ ἐπὶ τοῦ βήματος. Ὡς ἐκ τούτου διακρίθη διὰ τὴν χάριν καὶ τὴν θερμότητα τῶν χειρονομιῶν του.

Δύο ἐπίσημοι ἐνάρξεις χρονολογοῦνται ἀπὸ τῆς σημερινῆς Δευτέρας: ἡ ἐνάρξις τῆς βουλῆς, καὶ ἡ τῆς δίκης τῶν καυμέδων· καὶ βουλὴ καὶ καυμέδες ἔχουσιν ἐνωτικὸν σημεῖον, τὴν καλλιπάρ.

Ἐν τῷ σταδίῳ τῶν ἐπερωτήσεων. Διακρίνεται ὁ Κυβερνητῆς Πετιμεζᾶς, προσαγαγὼν μακρὰν καὶ λεπτομερῆ ἀναφορὰν τῶν οἰνοπωλῶν Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς κατὰ τοῦ γνωστοῦ νομοσχεδίου. Εἶναι, λέγει, ὑπογεγραμμένη ὑπὸ τῶν ἐπισημοτέρων βιομηθάνων, εἶναι ἀξία λόγου, καὶ πρέπει νὰ τυπωθῆ. Σημειωτέον ὅτι, ὅταν ἠγέρθη διὰ νὰ τὴν προσαγάγῃ, ἡ ἀναφορὰ εἶχε κρυθῆ, ἴσως ὑπ' αἰδοῦς, ἴσως ὑπ' αἰσχύνης, καὶ μετὰ κοπιώδεις ἐρεῦνας ἐντὸς τῶν θυλακίων του καὶ τῶν ἰδιαιτέρων δωματιῶν ὁ κ. Πετιμεζᾶς κατώρθεε νὰ συλλάβῃ αὐτήν. Διακρίνεται ὁ κ. Δεληγιάννης διὰ τὴν πλειάδα τῶν ἐπερωτήσεων πρὸς τὸν ὑπουργὸν τῶν Ναυτικῶν, καὶ ὑπὲρ πάντας ἡρωικώτατα ὁ κ. Δουζίνας.

Περὶ τὸν κ. Δουζίναν ἐγερθέντα, διὰ νὰ διμυλήσῃ, ψίθυρος παρατεταμένος ἐγείρεται, ἱλαρὸς ὅμως καὶ ἠπιος, ὡς αἱ πνοαὶ τῶν ζεφύρων. Εἶναι, ὡς φαίνεται, ἡ ἀπήχησις τῶν ἐντυπώσεων τὰς ὁποίας ἐγέννησε τὸ τελευταῖον μανιφῆστον τοῦ βουλευτοῦ Τροιζηνίας. Καὶ ὁ κ. Δουζίνας ψεύδει, συνεχίζων τὴν πρὸς τὸν λαὸν ἐκκλησίαν, νὰ παραστήσῃ ἄλλην ἐκλευσίαν, τὴν τῆς δικαιοσύνης, καὶ ἰδίᾳ τῶν ναυτικῶν ἡμῶν πραγμάτων. Ὁ κ. Πετσάλης, πολλὰκις λαμβάνει ἀφορμὴν, ὀμιλοῦντος ἐκεῖνον, νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἀγανάκτησίν του, ἀνακραυγάζων, συνταρασόμενος ἐπὶ τῆς θέσεώς του, αἰσίων τὴν χριστοστολόιστον κεφαλὴν του, χειρονομῶν, κοκκινίζων· καὶ ὁ κ. Δουζίνας ἀφ' ἑτέρου πολλὰκις λαμβάνει ἀφορμὴν νὰ ποιήσῃται χρῆσιν τῆς ἰδιαζούσης ἐκείνης φρα-

σεολογίας καὶ εὐφυολογίας του, καὶ νὰ ῥίψῃ ἐν μέσῳ φαιδρᾶς τινὰς ἀποκαλύψεις. — Ἡ ἀρνήσις τῆς δικαιοσύνης ἀναπτύσσει τὸ πνεῦμα τῆς ἐπαναστάσεως — Τὰ ἑκατομμύρια ἐδαπανήθησαν εἰς ἀνάσκαψιν μερικῶν κηπαρίων ἐν Σαλαμῖνι. — Τὸ νεολοκτεῖον ἐκρημνίσθη, διότι ἦτο νοπὸν, λέγει· οὕτω καὶ τὰ ἰδιὰ σὰς ἔργα εἶναι νοπὰ θὰ κρημισθῶσιν καὶ θὰ ἔλθουν ἄλλα. — Νὰ καταργηθῶσιν αἱ Σχολαί, διότι εἶναι ἀνικαιοτροπείον. — Τὰ ἀνωτέρω εἶναι μικρὰ ἀπογεύματα ἐκ τοῦ μεγάλου γεύματος τοῦ Δουζίνα. Ὅπως δὲ ὁ ἀρχαῖος ἐκεῖνος Ρωμαῖος τὸ περιώνυμον Cartago delenda, οὕτω καὶ ὁ νεώτερος συνάδελφός του ἐπιλαμβάνεται πάσης εὐκαιρίας ἐν ἀρχῇ καὶ μέσῳ, καὶ τέλει τῆς συνεδριάσεως νὰ πετάξῃ δεκάκις ἢ δὴ τὴν προσφιλεῖ του φράσιν: Νὰ καταργηθῶσιν αἱ Σχολαί!

Ἐν τῷ σταδίῳ τῆς κυρίας συζητήσεως ἐπὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ. Διακρίνεται καὶ διαχύνεται εἰς μακροτάτην δημογορίαν μόνος ὁ κ. Δεληγιάννης, φέρων μετ' ἑαυτοῦ ἐπὶ τοῦ βήματος πληθὺν χαρτίον ἐντὸς πλουσίου περικαλύμματος, τοῦ ὁποίου τὰ χρυσὰ κοσμήματα, ἀκτινοβολοῦντα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς μου, εἶναι ἴσως ἡ ἀλληγορικὴ παράστασις τῆς ἀκτινοβολίας τῶν ἰδεῶν τοῦ κ. Δεληγιάννη. Γνωστὸν ὅτι ἡ ἀντιπολίτευσις τὸν χρόνον τῆς ἀργίας τῆς ἐδαπάνησε εἰς δημιουργίας ἐπιτροπῶν, αἵτινες νὰ ὀρίσωσι τὰς ἐπενεκτήας οἰκονομίας ἐν τοῖς προϋπολογισμοῖς τῶν διαφόρων ὑπουργείων, συνωδᾷ τῷ ἀπὸ τινος ἐγκαθιδρυθέντι προγράμματι αὐτῆς, πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ ἰσοζυγίου. Καὶ ἐπὶ τῇ βᾶσει τῆς τοιαύτης συνεννοήσεως μεταξὺ τῶν πλείστων μελῶν τῆς ἀντιπολιτεῦσεως ὀμιλεῖ ὁ κ. Δεληγιάννης πάντοτε ὀργίλος, καὶ ἀσωτεύων τοὺς ὑψηλοτέρους τόνους τῆς φωνῆς του, μέχρῃς ἐντελοῦς ἀποβραχνώσεως, καὶ ἐνθυμίζων μοι ἀκουσίως ἐνίοτε μετὰ τῆς γαβορίταις καὶ τὴν ἀκαλειητικὴν γοργότητα τῶν λέξεών του τὸν φοβερὸν Ἰαβέρην τῶν Ἀθλίων. Λέγει λοιπὸν ὅτι διὰ τῆς ἐλαττώσεως τῶν δαπανῶν ἐπιτεῦ θήσεται τὸ ἰσοζυγίον· ὅτι ἡ βουλὴ ὀφείλει νὰ ἐξηγήσῃ εἰς τοὺς Ἵπουργοὺς ὅτι πρέπει νὰ ὑποτάχθῶσιν εἰς τὸ συμφέρον τῆς χώρας· ὅτι αἱ οἰκονομικὴ δυνάμει νὰ εἶναι πολὺ μεγαλῆτεροι ἐκείνων τὰς ὁποίας θὰ προτείνου. Καταστρώνει δι' ἀριθμῶν τὰς οἰκονομίας ἐπιτροπῶν ἐπὶ τῶν διαφόρων προϋπολογισμῶν· τόσα ἑκατομμύρια ἀπ' ἐδῶ, τόσα ἑκατομμύρια ἀπ' ἐκεῖ, κτλ. Προτείνει φόρους ἐπὶ τῶν κληρονομιῶν καὶ τῶν ὑπερτιμημένων οἰκοπέδων, καὶ τελειώνει ἀντηχούσης τῆς βαρείας φωνῆς τοῦ Στεφανίδου, ὅστις ζητεῖ ἐπιβολὴν φόρου καὶ ἐπὶ τῶν ὑπερόγκων προικῶν, ὑπανιττόμενος, φαίνεται τὸν κ. Δεληγιάννην.

Κατεθόντος τοῦ κ. Δεληγιάννη, νομίζετε ἴσως ὅτι οἱ ῥήτορες τῆς συμπολιτεῦσεως γρονθοκοποῦνται περὶ τὸ βῆμα, τίς πρῶτος ἀναθᾶς νὰ ἀναλύσῃ καὶ διαλύσῃ τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ ἀπεραντολόγου προαγορεύσαντος; Ὅχι· καὶ ἐπὶ τῶν δύο περυγῶν ἐκτείνεται πρὸς στιγμὴν ἡ παγωμένη πτέρυξ τῆς ἀκινήσιας ὡσεὶ εἶχον προσβληθῆ ὑπὸ παραλυσίας ἀμφοτέρω, καὶ σιωπῶσιν προσδοκῶντες ἀπάντησιν οἱ ἀντιπολιτευόμενοι, καὶ σιωπῶσιν ἀδιαφοροῦντες; οἱ ὑπουργοί. Διότι μεταξὺ τῶν δύο μερίδων παρίσταται ἀπὸ τινος πρωτότυπος κωμῶδια δυσπιστίας, ὑπεκρυγῶν, παρεξηγήσεων δῆθεν, — ἐνῶ πολὺ καλὰ ἐνοοῦνται, — λυομένη πάντοτε εἰς σύγκρουσιν.

Ἡ ἀντιπολίτευσις: ἄ! δὲν μᾶς ἀπατάτε! μᾶς περιφρονεῖτε! ὑπεκρυψάτε τὴν συζήτησιν! Θέλετε μίαν ὥρα ἀρχήτερα νὰ τελειώσῃτε! πολὺ καλὰ! ἡμεῖς ἀποχωροῦμεν! ἡμεῖς ἔχομεν σκοπὸν νὰ μὴ τελειώσωμεν ποτῆ . . .

Ἡ Κυβέρνησις : βρέ ἀδερφέ, τὸ γνωρίζω τί νὰ σὰς ἀπαντήσω ; ἐκεῖνα ποῦ εἶναι καλὰ τὰ εἶπα ἔσσις θέλετε νὰ μὴ ψηφισθῆ, κ' ἐγὼ θέλω νὰ ψηφισθῆ ὁ προϋπολογισμὸς μου ! μολαταυτά... ὄριστε, Κύριε Καλλιγᾶ ! Καὶ ὁ ὑπουργὸς τῶν οικονομικῶν ἐκάν ἄκων, ὡς στρατιώτης προσταχθεὶς εἰς ἀγγαρείαν, ἀνοίγει τὸ στόμα του, ἀντιμετωπίζων τὸν Δεληγιάννην, καὶ μετὰ κόπου καὶ προφανοῦς ψυχρότητος διαδήλων ὅτι εἰς γενικά καὶ ἄοριστα γενικῶς καὶ ἄοριστως θὰ ἀπαντήσῃ ὅτι δὲν ὑπάρχει ἄλλο μέσον πρὸς ἰσοζύγιον παρὰ οἱ φόροι ὅτι ἀπὸ τὴν σειρὰν τῆς ἐξετάσεως τῶν ἐσόδων καὶ τῶν ἐξόδων θέλετε εὐρεῖ ὀλίγα δυνάμενα νὰ παραλειφθῶσι.

Κύριοι ἀντιπολιτευόμενοι, ὄριστε, ἐὰν ἤθελον ἡ σειρὰ σας. Ἄλλ' ὁ βουλευτὴς Εὐρυτανίας κ. Καντζόπουλος, ἐγγυγραμμένος νὰ ὀμιλήσῃ, προτείνει τὴν ἀναβολὴν τῆς συζήτησεως δι' αὐριον, καθ' ὃ μὴ προητοιμασμένος δι' αὐτὴν καὶ μὴ φέρων μεθ' ἑαυτοῦ τὰς σημειώσεις του. Καὶ δίδει τὸ σύνθημα νέας θορυβώδους φάσεως τῆς συνεδριάσεως, καθ' ὃ ἀναστρεφόμενων τῶν ὄρων, ἡ ἀντιπολίτευσις ἤδη κατηγορεῖται ὡς θέλουσα νὰ παρατείνῃ τὰς ἐργασίας διὰ τῆς ἀπογῆς, καὶ οὐχὶ διὰ τῆς συζήτησεως. Καὶ βλέπων τὸν κ. πρωθυπουργὸν ἀποβάλλοντα ἐν βίᾳ τὸ ἐπανορθωρὸν του μετ' ἐπιθέσεις καὶ μένος πυγμάρχου, καὶ ριπτόμενον ἐπὶ τὸ βῆμα : ὁ προϋπολογισμὸς εἶναι ἀπὸ τόσου χρόνου ἐν τῇ ἡμερησίᾳ διατάξει· πάντοτε θὰ εἴσθε ἀνέτοιμοι ; ζητοῦμεν νὰ πράξῃ τὸ καθήκον τῆς ἡ ἀντιπολίτευσις ; ἄλλ' ἐκεῖνη λέγει, εἶναι ἀνέτοιμος· ἔχει σημειώσεις !

Μετὰ τοὺς λόγους τούτους, ρηθέντας μετ' ἐξεχούσης θερμότητος, ὁ κ. Καντζόπουλος ἀπὸ τοῦ βήματος πλέον ἐντοναίτερον ὑποστηρίζει τὴν πρότασίν του· ἡ ὥρα εἶναι προχωρημένη καὶ δὲν ἐννοεῖ ἡμισεῖας ὥρας οἰκονομίας· ἡ συζήτησις εἶναι ἐπιφάνεια συζήτησεως, καὶ ἡ ἀπάντησις τοῦ Καλλιγᾶ ὑπεκφυγὴ ἀπαντήσεως. "Ὅλα αὐτὰ ἀναπτύσσει, ἐν μέσῳ θορύβου καὶ διακοπῶν, εὐκόλως, μεθ' ὃ τὸν διαδέχεται εἰς τὸν ἀγῶνα ὁ Σωτηρόπουλος, καὶ Ἀντωνόπουλος καὶ Δημητρακιάκης καὶ Δεληγιάννης, δριμυεῖς καὶ ἐξηκήμενοι, καὶ ἐκ δευτέρου ὁ Τρικούπης, λαβὼν τὸ ἐνθόσιμον νὰ ἀνομάσῃ τὰς ὑπὸ τῆς ἀντιπολιτευσέως οἰκονομίας τῶν 6,000,000 οἰκονομίας ἐπὶ τοῦ χάρτου, καὶ τοὺς ἀριθμοὺς τοῦ Δεληγιάννη οὐδὲν ἀντιπροσωπεύοντας.

Ἄλλ' ἡ μετὰ μὲν ὀλοκλήρου ἀνάπαυαν εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἀμειλικτὸς καὶ ἀπαυδῶσα ἀντιπολίτευσις ἀποχωρεῖ, ἐνῶ ἀκούει ὀπισθὲν τῆς ἀπὸ πολλῶν στομάτων, συρίζον, ἐν μόνον βέλος ἐκδικήσεως : νὰ φέρετε τὰς σημειώσεις σας. Καὶ διαλύονται.

Τρίτη 23 Ἰανουαρίου,

Ποτὲ δὲν ἔχουσι ὑπογραφή τόσα ὁμοῦ νομοσχέδια, ὅσα ἐν τῇ σημερινῇ ἡμερησίᾳ. Εἶνε πεντήκοντα τὸν ἀριθμὸν καὶ ὅταν στοχάζωμαι τὸν πῶθον τῆς Κυβερνήσεως πρὸς διεκπεραιώσιν πάντων, ἐν μιᾷ συνεδριάσει, καὶ ἀφ' ἐτέρου τὰ προσκόμματα τὰ ὅποια τῇ ἀντιτάσσονται, μοῦ ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν μου ἡ γνωστὴ παροιμία : αὐ πεινασμένος καρβέλια ὀνειρεύεται.»

Δὲν πρέπει νὰ σιωπηθῆ ὅτι εἶπε νόστιμα ὁ κ. Δουζίνας, ὀμιλῶν περὶ τῆς ἀργούσης ἐπιτροπῆς τῆς Βουλῆς ἐπὶ τῶν ἀναφορῶν, καὶ ἐριστᾶ τὴν ἀποτελεσματικὴν ἐνέργειάν τῆς ἐπὶ τῆς ἀναφορᾶς ἀξίωματικῶς τινος, στερηθέντος, ὡς φαίνεται, τοῦ βαθμοῦ του ἐνεκα στρατιωτικῶν ἐπεμβάσεων· ὁ

ἀνθρωπος, λέγει, χάριν πατριωτισμοῦ ἔκαμεν ὅ,τι ἔκαμεν, φρονῶν ὅτι οὕτω μόνον δύναται νὰ προοδεύσῃ τὸ ἔθνος· καὶ δὲν εἶνε ὁ πατριωτισμὸς σήμερον ἓνας λόγος ἀπαλλαγῆς ἀπὸ καταλογισμῶν ;

Περὶ τὸ νομοσχέδιον τὸ χθὲς ὑποβληθὲν ὡς κατεπεῖγον ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, καὶ τροποποιῶν τὸ 11 ἄρθρον τοῦ περὶ νομισματικῶν συστήματος νόμου, καθ' ὃ δὲν ὑποχρεοῦνται τὰ ταμεία νὰ λαμβάνωσιν εἰς χάλκινον νόμισμα πλέον τῶν πέντε δραχμῶν, περὶ αὐτὸ ἀνακυκλοῦται πᾶσα ἡ συζήτησις. Ἡ δὲ χθὲς ἀρξαμένη ἐπὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ ἐτέθη κατὰ μέρος ἐν τῇ ἡμερησίᾳ διατάξει καὶ ταῖς σημειώσεσι τῶν ῥητόρων· Ἡ τροποποίησις πρόκειται νὰ συζητηθῆ εἰς πρώτην ἀνάγνωσιν, ἀλλὰ τοῦ κ. Ζυγομαλά προτείνοντος ἀναβολὴν, τίθεται εἰτα τοῦτο σκοπὸς εἰς τὰ βέλη τῆς ἀντιπολιτευσέως· ἐξ οὗ ἔχομεν ἐπανειλημμένας ἀγορεύσεις τοῦ κ. Μεσσινέζης, ἀναλαβόντος νὰ ῥίψῃ τὰ πλεῖστον καὶ ἰσχυρότερα βέλη, καὶ ἐπανειλημμένας ἀπαιτήσεις τοῦ κ. Τρικούπη, ἀναλαβόντος ὅλα νὰ τὰ δεχθῆ ἐπὶ τῆς δυνατῆς ἀσπίδος του· καὶ προσέτι δύο διδοχικὰς ψηφοφορίας δι' ὀνομαστικῆς κλήσεως.

Τί εἶπε περίπου ὁ κ. Μεσσινέζης ; — Ἐὰν ἐκιδόμεθα τῶν συμφερόντων τοῦ λαοῦ ἔπρεπε νὰ ἀνακαλέσωμεν τὸ ἐκνομον διάταγμα, δι' οὗ ἐτέθη εἰς κυκλοφορίαν τὸ νέον νομισματικὸν σύστημα. Ἐν τούτοις ἤδη ὑποβάλλεται νομοσχέδιον, δι' οὗ ὑποβληθῆσονται νέαι δυσχέρειαι εἰς τὸν λαόν. Δὲν ἐξήτασε τὸ ζήτημα ἡ Κυβέρνησις ὑπ' ὅλας τὰς ἐπόψεις, ἀλλὰ μόνον ὑπὸ τὴν ἐποψίν τοῦ συμφέροντος τῶν Τραπεζῶν· ἀγεῖ τὸν λαόν εἰς ζήτησιν τοῦ τραπεζικοῦ γραμματίου, οὗτινος διευκολύνεται ἡ κυκλοφορία· ἡ Τράπεζα ὠφελεῖται σπουδαίως· εἶνε ἀνάξιον τῆς Βουλῆς νὰ ἐπιψηφίσῃ τὸ νομοσχέδιον.

Τί εἶπε περίπου ὁ πρωθυπουργός ; Δὲν ἔχει οὐδεμίαν σχέσιν τὸ νομοσχέδιον μετ' τὸ νέον νομισματικὸν σύστημα· ἡ μόνη σκέψις τῆς Κυβερνήσεως ὑπῆρξε πῶς νὰ προλάβῃ τὴν αἰσχροκέρδειαν· ὥστε οὐχὶ ὑπὲρ τοῦ λαοῦ, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς κερδοσκοπίας συνηγορεῖτε· ἠθελήσαμεν νὰ σώσωμεν τὸν τόπον ἀπὸ τῆς κυθείας τῶν 10 0/0. Ἡ ἀντιπολίτευσις συστηματικῶς παριστᾶ ὅλα τὰ μέτρα τῆς κυβερνήσεως ταυτιζόμενα πρὸς τραπεζικὰ συμφέροντα. Ἄλλὰ τὸ προνόμιον τῆς Ἡπειροθεσσαλικῆς Τραπεζῆς ποῖος τὸ παρεχώρησεν ; ἡ ἀντιπολίτευσις· τί δικαίωμα τῶρα ἔχει νὰ ὀμιλῇ περὶ αὐτοῦ ; Εἶναι πρωτάκουστα ὅσα λέγει ὁ βουλευτὴς Αἰγιαλείας· ὅταν ἔλθῃ εἰς τὰ πράγματα, ἄς τὰ ἐφαρμῆσῃ.

Παρατηρεῖται κατὰ τὴν σημερινὴν συνεδριάσιν ἡ ὑπερθετικὴ καὶ ἐπιθετικὴ θερμότης, καὶ ἡ δίψα κοινοβουλευτικῶν συγκρούσεων τοῦ βουλευτοῦ Αἰγιαλείας. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς συνεδριάσεως πολλὰκις ἀναφαίνεται ἐπὶ τὸ βῆμα, μεμφόμενος καὶ καταγγέλλων νομοσχέδια καὶ Κυβερνήσεις, ὑπομοιράρχους καὶ προσκλήσεις εἰς μονομαχίας. Δύο ἢ τρεῖς ἀκόμη παρ' αὐτοῦ ἀπόπειραι ἐπαναλήψεως τοῦ λόγου ἀποτυχάνουσι. Πρὸς τοὺς δυσμενεῖς ψιθύρους τῶν συμπολιτευομένων ἀπαντᾷ, κατονομάζει αὐτοὺς ἀναγώγους, καὶ ἀνοικεῖως προσφερομένους, καὶ ἐνῶ ἦτον ἑτοιμὸς νὰ κατέλθῃ τοῦ βήματος, ἐπαναστρέφει καὶ ἀνορθοῦται, διὰ νὰ ἴδῃ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ δαυλοῦ τὸν ὅποιον εἶχε ρίψει. Εὐτυχῶς κατεσβέσθη μὴ προσκρούσας εἰς εὐφλέκτους ὕλας.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ

Ὁ καυμένος ὁ Μπαρπαγιάννης ἀπὸ τὸ Μαρκόπουλο μαθῶν ὅτι ὁ Σιδηρόδρομος τοῦ Λαυρίου θὰ διέλθῃ ἀπὸ καὶ ποῦ ἐστήθησαν οἱ πάσσαλοι, τοὺς ἐβγάλε ἀπὸ ἐκεῖ ποῦ ἐτοποθετήθησαν καὶ τοὺς ἐστήσεν εἰς τὸν κηπὸν του, διὰ νὰ τὸν ἔχῃ τὸν σιδηρόδρομο μεσ' τὴν αὐλήν του.

(Ἱστορικόν).

ΑΜΑΞΗΛΑΤΗΣ

Ἐκτάκτου δεξιότητος, νέος, πρόθυμος, μετὰ καλλίτερα συστατικὰ τῶν καλλιτέρων ἀθηναϊκῶν οἰκῶν, ζητεῖ θέσιν ἢ ἐνταῦθα ἢ ἐν τινι ἐπαρχίᾳ ἢ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ. Ἡ διαύθυνσις ἐν τῷ γραφεῖῳ μας.

(Γ'. — 4.)

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑ

Τὰς δύο αὐτὰς κυρίας δύνασθε νὰ τὰς ἀγκαζάρητε ἐνοικιάζοντες

ΠΟΛΥΤΕΛΑΙΟΥΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΦΩΤΑ

τοῦ τοίχου (Candélabres) πολυτελεστάτη δι' αἰθούσας χοροῦ, συναναστροφᾶς, καὶ ἐν γένει τὴν περίοδον τῶν ἀπόκρουσ ἀπὸ τὸ

ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΧΟΥΤΟΠΟΥΛΟΥ

Δευτεραγωνισταί, ἀποδουθέντες εἰς τὴν συζήτησιν : ὁ κατὰ βῆμα ἤδη ἀκολουθῶν τὸν Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως μετὰ πλήρεις ἀξιώσεις ἀρχηγῶ τῆς ἀντιπολιτευσέως κ. Δεληγιάννης· διαρκούντος τοῦ λόγου του, τὰ θρανία τῆς δεξιᾶς πτέρυγος ἀραιοῦνται ἐπαισθητῶς, ὅπερ προκαλεῖ διαμαρτυρίας καὶ παράπονα τῶν φιλάτων του. Ὁ κ. Σωτηρόπουλος, φρονῶν ὅτι καὶ μετὰ τὴν ἐπιψήφισιν τοῦ νομοσχεδίου θὰ ἔχωσι στάδιον οἱ κερδοσκόποι· ὁ κ. Δημητρακιάκης μετὰ λύπης κραυγάζων πρὸς τὸν Τρικούπην : κατέστρεψες τὴν ἀγοράν ! ἀπαντῶντος ἐκείνου : ἔσωσα τὴν ἀγοράν ! Καὶ ὁ κ. Φιλάρτος, προτείνων ἀναβολὴν τῆς συζήτησεως ὅπως δοθῇ καιρὸς πρὸς μελέτην· παρατηρεῖ πρὸς τούτους ὅτι ἡ Κυβέρνησις, μονομερῶς ζητοῦσα συμβουλὰς, ὑποβάλλει νομοσχέδια ἄωρα, ὅπερ δίδει ἀφορμὴν εἰς τοιαύτην ἀπὸ κοινοῦ εὐφυλογοῖαν πολλῶν βουλευτῶν : — Ὅχι, εἶνε τῆς Ὁρας !

Ἀπορρίπτεται δι' ὀνομαστικῆς κλήσεως ἡ πρότασις τοῦ κ. Φιλάρτου περὶ ἀναβολῆς τῆς συζήτησεως . . . διὰ τὴν αὐριον ! Καὶ πάλιν διὰ τῆς αὐτῆς μεθόδου γίνεσθαι δεκτὴ ἡ ἀρχὴ τοῦ νομοσχεδίου. Ἀναγνωσκόμενου τοῦ καταλόγου εἰς τῶν βουλευτῶν, ὁ κ. Μήτσας, εἰς τὴν ἐκφώνησιν τοῦ ὀνόματός του, εἶπε ὑπὸ βαθέως ληθαργίου ἀφυπνισθεὶς, εἶπε ὑπὸ βαθείας συναίσθησεως τῆς εὐθύνης πρὸς τοὺς ἔκλογεῖς του ἐν τῇ ἐξασκήσει τῶν καθηκόντων του, μεταπηδᾷ διαδοχικῶς ἀπὸ τὸ παρὼν εἰς τὸ καὶ καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὸ ὅχι, ὡς ποντικὸς ἀμυχανῶν ἐντὸς μυοπαγίδος.

Ἐκουτρούλης.

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδου ἀριθ. 409)

- Ἄφησε αὐτό· ἀλλ' ἔχεις καὶ ἄλλα προτερήματα.
- Εἶμαι πιστὸς εἰς τὸν φίλον μου, εἶπεν ὁ Σκιαχτής.
- Βέβαια· ἀφοῦ δύνασαι νὰ πωλήσῃς καὶ τὸ δέρμα του.
- Ὁ Σκιαχτής οὐδεμίαν ἐδειξε ταραχὴν· ἀλλ' ἐφάνη ἀπορῶν καὶ μὴ ἐννοῶν τὴν τελευταίαν φράσιν τοῦ Μαύρου.
- Τί λέγεις, Μαῦρε ; τῷ εἶπεν· ὀμίλει καλά. Δὲν καταλαμβάνω τί θέλεις νὰ εἴπῃς.
- Ἄ, ναί, ἀπήντησεν ὁ Μαῦρος, καὶ τοῦτο πάλιν εἶναι ἄλλο προτέρημα.
- Ποῖον προτέρημα ;
- Τὸ προτέρημα νὰ μὴ καταλαμβάνῃς.
- Δὲν ἐννοῶ. Μήπως ἐμέθυσα ; εἶπεν ὁ Σκιαχτής φέρων τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπον.

- Ὅχι δά.
- Τί διάβολον ; μ' ἔφερες ἐδῶ νὰ με μεθύσῃς ;
- Δὲν εἶμαι ἄξιος, εἶπεν ὁ Μαῦρος.
- Μήπως ὀμίλεις ἄλλην γλῶσσαν ; εἶπεν ὁ Σκιαχτής.
- Διότι τὴν γλῶσσάν μου ἐγὼ τὴν ἤξευρα ἕως τώρα. Ἄλλὰ βλέπω ὅτι τώρα δὲν ἐννοῶ λέξιν.
- Καὶ καλά κάμνεις.
- Λοιπὸν μὴ με κάμνης νὰ σκοτώω τὸν νοῦν μου, Μαῦρε.
- Ἄ, δὲν τὸν ἔχεις διὰ σκότωμα. Διότι ἂν ἦτον διὰ σκότωμα, θὰ τὸν εἶχες σκοτωμένον. Ἐπειτα σὺ δὲν εἰσεύρεις νὰ σκοτόνῃς.
- Τί λέγεις, Μαῦρε ;
- Τὴν φορὰν ταύτην ὁ Σκιαχτής δὲν ἐκρατήθη. Ἠγάρθη, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐξέπεμψαν ἀστραπάς, καὶ ἐφαίνετο ἑτοιμαζόμενος ν' ἀρπάξῃ τὸν Μαῦρον ἐκ τοῦ λαμοῦ.
- Ἡσύχασε, εἶπεν ἀταράχως ὁ Μαῦρος, δὲν ἐπεμβαίνω εἰς τὰ μυστικά σου. Τὸ κάτω κάτω τί με μέλει ἐμέ, ἂν ἐσκοτώσῃς τὸν Μορῶζην ἢ ὄχι. Τὴν δουλειάν σου ἔκαμες. Ὁ καθεὶς πρέπει νὰ κυτάξῃ τὸν ἑαυτὸν του καὶ νὰ μὴ τὸν μέλῃ διὰ τοὺς ἄλλους. Αὕτη εἶναι ἡ γνώμη μου. Καὶ ἔπειτα, ἂν τὸν ἐσκοτώσῃς, μήπως τάχα θὰ γυρίσῃ ὀπίσω ; Καὶ ἀφοῦ, ὅπως καὶ ἂν εἶναι, ἐμελλε ν' ἀποθάνῃ, καθὼς καὶ ὅλοι μας, καλλίτερον δι' αὐτὸν εἶναι ὅτι ὑπῆγεν ἀπὸ τὰς χεῖρας φίλου, ὅπου δὲν τοῦ ἤθελε κακόν. Νὰ εἰξευρα ὅτι

μέλλω ν' ἀποθάνω τώρα γρήγορα, καλλίτερα εἶχα νὰ μὲ ξεμπερδεύσῃ ἓνας φίλος μου μὲ μίαν μαχαιριά, παρά νὰ με κρεμάσῃ ὁ δῆμιος τῆς Βενετίας. Διότι ἡ δίκη μου ἐμελλε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ συμβούλιον τῶν Δέκα, καὶ ἔως νὰ ἐγκρίνῃ τὴν ποινὴν μου ὁ ἐκλαμπρότατος Δόγης, ἤθελα σαπίσει εἰς τὰ βασιανιστήρια.

Ὁ Μαῦρος ἔριψε τὰς λέξεις ταύτας ὡς κατασβεστικὸν εἰς τὴν ἐξαφθεῖσαν ὄργην τοῦ Σκιάχτη.

Ὁὗτος δὲ ἔλαβε καιρὸν νὰ συνέλθῃ, καὶ νὰ σκεφθῇ ὅτι ὁ Μαῦρος, ἂν σοῦ ἤθελε κακόν, πρὸ πολλοῦ ἠδύνατο νὰ τὸν βλάψῃ, ἀφοῦ εἶχεν ὑποψία. Ὁθεν ὁ Σκιάχτης κατεβίβασε τὸ πρόσωπον, ἔστρωψι τὸν μύστακα καὶ ἐκάθισε παρὰ τὴν τράπεζαν ἐκ νέου. Ἐκέρασεν εἰς τὰ δύο ποτήρια οἶνον.

— Μίστε, φίλε Μαῦρε, εἶπεν ἡ ἀφεντιά σας καὶ ἐγὼ πρέπει νὰ πίνωμεν. Ἀλλὰ τί νὰ σὰς τὰ εἶπω; Ἀφοῦ τὰ εἰξεύρετε.

Καὶ ἐκένωσεν ἀπνευστί τὸ ποτήριον.

— Εἶναι πολλά πράγματα, φίλε Μαῦρε, ἐπανελάθεν, ὅπου καλλίτερα ἐννοοῦνται παρά λέγονται. Νὰ πῶς νὰ εἶπῃ; Ἡμεῖς οἱ δύο γνωρίζομεθα. Εἴμεθα φίλοι. Ὑποθέσατε διὰ μίαν στιγμὴν. Ἐρχεται ἓνας τρίτος, ἓνας ἄλλος διάβολος, καὶ μοῦ λέγει, ἐπάνω εἰς τὸ κρασί ἐνῶ πίνωμεν, μοῦ λέγει. . . καὶ ἡ Κοκκίνοῦ δὲν ἐχωράττει, μὰς ἔτρωγεν ὅλους ὡς τὸ κόκκαλον, ἢ στρίγλα. Δι' αὐτὴν ἐδοῦλενα τόσον καιρὸν. Καὶ δουλεῖα, δουλεῖα, σκύλος. Καὶ ὅσα ἐπαίρνα, τὰ ἐπίνα. Ἐβλεπα ὅτι ἐγὼ ἔπινα τὸ κρασί τῆς Κοκκίνοῦ, καὶ ἡ Κοκκίνοῦ μ' ἔπινεν, ἐμὲ τὸν ἴδιον. Ποτὲ δὲν ἐσκέφθην διὰ προκοπὴν. Δὲν σοῦ λέγω, ἀπὸ καρμῖαν φορὰν μοῦ ἤρχετο μυῖγα εἰς τὸ κεφάλι καὶ ἔλεγα μόνος μου, ἐγὼ ὁ Σκιάχτης, εἰς τὸν ἴδιον Σκιάχτην, ἔλεγα Ἐρε σὺ, Σκιάχτη, ἐσὺ δὲν εἰξεύρεις, καυμένη, τὸ κάμωμά σου. Τί δουλεύεις τάχα; εἰξεύρεις διατὶ δουλεύεις; Ἀφοῦ τὰ πίνεις ὅλα, καὶ μπαίνεις καὶ μέσα. Ὅχι μέσα εἰς τὸ βαρέλι, ἀλλὰ μέσα εἰς τὸ συρτάρι τῆς γραίας Κοκκίνοῦ. Καὶ εἰξεύρεις ἐσὺ, καυμένη, διὰ τί δουλεύεις; Ἀφοῦ ἡ Κοκκίνοῦ σοῦ παίρνει ὅλα σου τὰ χρήματα, καὶ μένεις καὶ χρεός.

Μὲ τέτοιαις νυχιαῖς ἐξοῦσα καμμιά φορὰ τὸ κεφάλι μου. Ἀλλ' αὐτὸ ἤθελε κτύπημα εἰς τὸν τοῖχον, καὶ ὄχι ζύσιμον. Τὰ ἔλεγα αὐτὰ, ἀλλὰ δὲν μοῦ ἔμενε τίποτε μέσα. Καὶ ὕστερα ἔλεγα πάλιν διατὶ νὰ σκοτίζωμαι; Δὲν εἶναι καλλίτερα νὰ μὴ σκέπτομαι τίποτε; Εἰς τί χρησιμεῖ εἰς τὸν ἄνθρωπον τὸ νὰ σκέπτηται; Ἀφοῦ δὲν εἰμπαρῶ νὰ διορθωθῶ, τί μὲ μέλει; Καλλίτερον εἶναι νὰ εἶναι κανεὶς αἰώνια μεθυσμένος, διὰ νὰ μὴ ἔχῃ καιρὸν νὰ σκέπτηται τίποτε μὲ τὸν ἑαυτὸν του. Καὶ ἐπάνω εἰς μίαν τέτοιαν στιγμὴν, ὅπου εὐρισκόμην εἰς τὸ καπηλεῖον μὲ τὸν Μορώζην τὸν φίλον μου, ἤλθες ἡ ἀφεντιά σου, κύριε Μαῦρε. Καὶ μοι εἶπες κάτι τι, μοι εἶπες ὅτι θὰ μὰς δώσῃς πενήντα φλωρία, εἰς ἐμὲ καὶ εἰς τὸν Μορώζην, ἂν ἐβγάλωμεν ἀπὸ τὸν πᾶνον τῆς θαλάσσης ἓναν ἄνθρωπον πνιγμένον ἢ σκοτωμένον, δὲν ἐνθυμοῦμαι. Λοιπὸν ἐπῆρα τὸν Μορώζην καὶ ὑπάγαμεν εἰς τὴν θάλασσαν τὴν νύκτα. Καὶ ἐγὼ ὄλον τὸν δρόμον ἔλεγα μέση μου, χωρὶς νὰ ἔχω ἀκόμη ἀπόφασιν μήτε σκοπὸν, ἔλεγα μέση μου ὄλον τὸν δρόμον.

— Πενήντα φλωρία! μὲ πενήντα φλωρία εἰμπαρῶ νὰ γοράσω μίαν τράταν, εἰμπαρῶ νὰ σκοτασταθῶ, νὰ γείνω ἄνθρωπος. Ἀὐτὸ ἔλεγα εἰς ὄλον τὸν δρόμον. Καὶ ὁ Μορώζης ἔπινε μέσα εἰς τὴν βάρκαν, καὶ ἐτραγοδεῦσε. Καὶ ἐγὼ ὠμιλοῦσα μοναχός μου, ὡς τραλός. Ἐκεῖ, δὲν εἰξεύρω πῶς μοῦ ἤλθε, καὶ ὅταν ὁ Μορώζης ἐβούτηξε πρῶτος, διὰ νὰ

ἐβγάλῃ τὸ πτώμα, τὸ ὅποιον δὲν ὑπῆρχε, — διότι τὸ πῆξευρα ἐγὼ αὐτὸ καλά, ὅτι δὲν θὰ εὐρίσκωμεν οὔτε ἀποκτείνον οὔτε ζωντανὸν ἐκεῖ μέσα εἰς τὸν πᾶνον τῆς θαλάσσης. Καὶ ἡ ἐργασία ὅπου μοῦ ἀνέθεσε Μαῦρε ἦτον τοιαύτη, ὥστε νὰ ἀνάπῃ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν χρημάτων καὶ νὰ μὴ ἔχῃ κανεὶς βεβαιότητα πῶς νὰ τὰ ἀποκτήσῃ αὐτὰ τὰ χρήματα. Ἐβλεπα ἐκεῖ, μὲ τὴν φαντασίαν μου, εἰς τὸν πᾶνον τοῦ νεροῦ πενήντα φλωρία, ὠραία, λαμπρὰ, στρογγυλοκείμενα, ὅπου ἐφεγγαν εἰς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης. Ἀλλὰ πῶς νὰ βουτήξῃ, διὰ νὰ τὰ πάρῃ; Ἦσαν ἀπατηλά, καὶ ὠμοίαν ζαν μὲ τὸν νυκτερινὸν φωσφορισμὸν τοῦ κύματος. Ἦσαν ἀπεισιστα, κανεὶς δὲν εἰμπαροῦσε νὰ τὰ συλλάβῃ. Διότι διὰ νὰ ψαρεύσῃ πνιγμένον ἢ σκοτωμένον εἰς τὴν θάλασσαν, πρέπει πρῶτον νὰ πνίξῃ ἢ νὰ σκοτώσῃ. Ἡ θάλασσα εἶνε πολὺ μεγάλη, καὶ ὅσον ἐπιτίθειος βουτηχτῆς καὶ ἂν ἦσαι, δὲν εἰμπαρεῖς νὰ τὰ βάλῃς μὲ τοὺς καλλιτέρους σου, δηλαδὴ μὲ τὴν φώκην καὶ μὲ τὸν ξιφίαν. Καὶ ὄχι μόνον μὲ αὐτοὺς τοὺς δύο, ἀλλ' οὔτε μὲ τὰ μικρὰ ὑψάρια. Τί νὰ κάμω; Τὰ πενήντα φλωρία μοῦ ἐφεγγαν, δὲν εἰμπαροῦσα νὰ τὰ πιάσω. Ἐσκέφθην ὅτι ἀφοῦ δὲν εἰμπαροῦσα νὰ τὰ μοιρασθῶ μὲ τὸν ἀγαπημένον μου φίλον Μορώζην, διότι δὲν θὰ τὰ ἀπεκτῶμεν ποτὲ μαζὺ, εἶνε καλὸν νὰ τὰ ἀποκτήσω μόνος μου. Καὶ ἄλλος τρόπος δὲν ἦτον, εἴμῃ νὰ ἀποκοιμίσω τὸν φίλον μου Μορώζην, εἰς τὸν τρόπον, ὥστε νὰ μὴ ἐξυπνίσῃ ποτὲ, καὶ νὰ λάβω ἐγὼ τὰ πενήντα φλωρία, μὲ σκοπὸν ὥστε, εἰς τὸν ἄλλον κόσμον ἂν τὸν ἐνταμώσω, νὰ τοῦ χρεωστῶ τὰ εἰκοσιπέντε, καὶ νὰ τῷ τὰ ἀποδώσω ἐκεῖ, ἂν μοῦ τὰ ζητήσῃ. Ὡστε δὲν πιστεύω ὅτι ἔκαμα κακόν, διότι δὲν εἰμπαροῦσα νὰ κάμω καὶ χειρότερα. Μοῦ ἤλθε μίαν σκοτοῦρα τρομερὰ, δὲν εἰμπαροῦσα νὰ σκερθῶ, μ' ἐσπρωξεν ἡ τύχη καὶ ἔπεσα, δὲν κατώρθωσα νὰ βασταχθῶ. Δὲν ἤξευρα τί ἔκαμα, ἤμουν καὶ μεθυσμένος, ἀλλ' εἶχον πολὺ πλεῖστον τὴν μέθην τοῦ πεπρωμένου παρὰ τὴν μέθην τοῦ οἴνου. Καὶ ὕστερα, ὕστερα, ἄκουσε νὰ σοῦ εἶπῶ, Μαῦρε, (ἐπανελάθεν ὁ Σκιάχτης ἐξαπτόμενος αἰφνης, καὶ τὸ βλέμμα του κατέυθη βλοσυρὸν καὶ ἄγριον), νομίζεις ὅτι μέλλει ἐμένα δι' αὐτὰ, ὅπου μὲ λέγεις; Νομίζεις ὅτι ἰδρώνει τὸ μάτι μου; Πιστεύεις ὅτι θὰ σὲ φοβηθῶ, καὶ ἂν μὲ ἀπειλήσῃς ὅτι θὰ μὲ καταγγείλῃς; Ἐγὼ (γὰρ, ἄκουσε νὰ σοῦ πῶ) ἐγὼ εἰξεύρω ὅτι ὁ κόσμος τοιοῦτος εἶναι κατασκευασμένος, διὰ νὰ κλέφτῃ κανεὶς καὶ νὰ σκοτόνῃ. Καὶ αὐτοὶ ὅπου κάμουν τὸν ἀφέντην ἔχουν κλέψῃ καὶ σκοτώσει πολὺ περισσότερα. Δὲν μὲ μέλει ἐμένα ἂν ἐκλεψῶ ἢ ἐσκοτώσω. Διότι διὰ τοῦτο ὁ αὐθέντης ὁ Θεὸς ἔλαμε τὸν κόσμον καὶ ἐχώρισε τὸ φῶς ἀπὸ τὸ σκότος. Τὸ φῶς εἶναι ἡ ἡμέρα καὶ τὸ σκότος εἶναι ἡ νύκτα. Τὴν ἡμέραν τὴν ἔκαμα διὰ νὰ κλέφτωμεν καὶ τὴν νύκτα διὰ νὰ σκοτόνωμεν. Αὐτὰ σοῦ τὰ λέγω ἐγὼ, καὶ μὴ σὲ μέλει, τίποτε περισσότερο. Ἄς πῶμεν τώρα μίαν!

Καὶ ὁ Σκιάχτης ἔχυσεν οἶνον εἰς τὸ ποτήριον καὶ ἔπιεν, ἵνα βρέξῃ τὸν λάρυγγά του. Εἶχε δὲ δίκαιον ἵνα κάμῃ τοῦτο, διότι πάντες οἱ ῥήτορες, ὡς γνωστόν, χηρῶσι ποτοῦ τινος ὅπως ὑγραίνωσι τὸ στόμα καὶ μὴ στερεῖν ὁ σιελός.

Ὁ Μαῦρος ἤκουσε τὴν ἀγόρευσίν του μετὰ προσοχῆς, ἂν καὶ ἐφαίνετο κατοπτριζόμενος μᾶλλον εἰς τὸ μελομυθῆδες τοῦ ἐν τῷ ποτηρίῳ οἴνου. Ἀλλ' ἴσως ἐπραττε τοῦτο ἀναγκασόμενος νὰ ταπεινοῖ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπὸ τὴν ἰσχυρὰν πίεσιν τοῦ ἀκτινοβαλοῦντος βλέμματος τοῦ Σκιάχτη.

(ἀκολουθεῖ)

Μίποέμ.